

brat *francišek* 3

*In bratje naj ubogim
izkazujejo ljubezen,
kakor jo imajo med
seboj, kot pravi apostol:
»Ne ljubimo z besedo
ne z jezikom«*

(Wo)

- Kristjan in sociala
- Pogovori - Železnikar
- Letno srečanje krajevnih bratstev
- Obisk frančiškanskega generalnega ministra

3	Urednikova beseda	25	Pravičnost in mir
Komisija za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva spodbuja srečanje mladih iz petih vzhodnoafriških držav
4	Frančiškova duhovnost
»Romarji resnice, romarji miru«
Kristjan in sociala	28	Razvedrilo
Nagradna številčnica
10	Naša evangelizacija
Biti blizu ubogim, temu svetu nepotrebnim	29	Korenine in sadovi
Življenje svetega Frančiška
14	Iz naših družin
Marija in Anton Železnikar OFS
Obisk generalnega ministra frančiškanov + Marija Karo, zvesta članica FSR + s. Malčka (Amalija) Štiberč	32	Sveta dežela
Camino
Naše ameriško potovanje po Baragovi poti
Stara in nova zaveza v Anatoliji
19	Frančiškov svetni red
Letno srečanje svetov KB FSR in duhovnih asistentov
Duhovna vzpodbuda z duhovnega kapitlja FSR		

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbff

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)

Peter Skoberne FSR (naslovnica)

sestre FMM (Naša evangelizacija)

Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red);

Prispevke za rubriko FSR pošljite na e-pošto metod.trajbaric@guest.arnes.si

Prispevke pošljite do 3. 6. 2012

Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)

NS FRAMA (Mladi Frančišku)

Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)

Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)

Benjamin Tomažič (Napovednik)

Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici: Anja Longyka

Oblikovanje in priprava: Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2300

Naslov uredništva: Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-12

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

Pa je prišla v deželo pomlad. Velikonočnih praznikov se sicer ne spodobi več voščiti, a se nas kar še malo držijo, saj je vstajenje pač tako velik praznik, da mora še malo trajati. To, da je življenje močnejše od smrti, pač ni mačji kašelj. V cvetenju in brstenju vsenaokrog tega sploh ni tako težko verjeti! Ko pa spet potegne kakšna mrzla sapa (kar v muhastem aprilu niti ni tako redko), lahko hitro podvomimo. A tudi če je to naše zemeljsko življenje končno, kar vsaj včasih čutimo v boleznih

in tegobah, pa nas čaka toliko bolj imenitna neskončnost, ki nam jo prinaša On, ki je premagal smrt in je močnejši od vsake minljivosti. Pomlad se bo po vročem poletju, pa če je to še tako težko verjeti in sprejeti, neizbežno prevesila v jesen – in tako je tudi z našim življenjem –, a zaradi Jezusa, njegovega križa in vstajenja vemo, da to ni vse, da nam Bog po prestanih preizkušnjah pripravlja imenitnejše stvari. In zato smo lahko pogumni.

Tokratna številka našega papirnatega bratca se v duhovnem delu posveča odnosu kristjana do »sociale«. Kristjani imamo za svojo osnovno poklicnost tudi to, da nam je bližnji brat, da poskrbimo zanj, da nam ni vseeno. Marsikje je Jezusova blagovest prinesla s seboj drugačno raven solidarnosti in zavesti o medsebojni odvisnosti. A veliko moramo še ukreniti. V rubriki o evangelizaciji razmišljamo, kako biti blizu ubogim. Beremo o misijonskem prizadevanju v Ukrajini. Sledi pogovor z zakoncema Železnikar z Bleda. V nekaj besedah in slikah je predstavljen tudi obisk frančiškanskega generalnega ministra Joséja Rodrigueza Carballa v Sloveniji. Tokratna številka je izšla tako pozno tudi zato, ker smo vam hoteli vsaj malo poročati o tem dogodku, čeprav verjetno tudi do naslednje številke obisk šene bo utonil v pozabo. Berete lahko tudi o letnem srečanju svetov krajevnih bratstev FSR, tako poročilo kot izjave udeležencev. In pa o najrazličnejših poteh naših romarjev, od kolesarjenja k sv. Jakobu do prekomorskega popotovanja po Baragovih stopinjah. Kot vedno vas čaka tudi vaša priljubljena rubrika, razvedrilo, kjer se lahko malo pokratkočasite, zraven pa še »pretegnete« možgane, nekateri pa si morda celo prislужite lepo nagrado. Naj vam bo branje v veselje in naj vam prinaša povezanost z vsemi brati in sestrami v Jezusu!

*Mir in dobro!
br. Jernej*

Nastop svetega očeta Benedikta XVI. na dnevu premišljevanja, dialoga in molitve za mir in pravičnost v svetu

»Romarji resnice, romarji miru«

**Assisi, bazilika sv. Marije Angelske
27. oktobra 2011**

Dragi bratje in sestre, spoštovani voditelji in predstavniki cerkva in cerkvenih skupnosti in svetovnih verstev, dragi prijatelji!

Pretlelo je že petindvajset let, kar je bl. papež Janez Pavel II. prvič povabil predstavnike svetovnih verstev v Assisi k molitvi za mir. Kaj se je zgodilo odtlej? Kaj je danes z vprašanjem miru? Tedaj je mir v svetu močno ogrožala razdeljenost planeta v dva bloka, ki sta si nasprotovala. Očiten

simbol te razdeljenosti je bil berlinski zid, ki je šel po sredi mesta in zarisoval mejo med dvema svetovoma. Leta 1989, tri leta po Assisiju, je zid padel, ne da bi bila prelita kri. Nenadoma vse ogromne orožarne, ki so bile za zidom, niso imele več nobenega smisla. Niso več mogle zastraševati. Volja ljudstev po svobodi je bila močnejša od orožarn nasilja. Vprašanje po vzrokih za ta preobrat je zapleteno in odgovora ne moremo najti v preprostih izrazih. Poleg gospodarskih in političnih dejavnikov pa obstaja še globlji razlog tega dogodka, ki je duhovne narave: za materialno oblastjo ni več stalo duhovno prepričanje. Volja po svobodi je bila slednjič močnejša od strahu pred nasiljem, ki ni imelo več nobenega duhovnega pokritja. Hvaležni smo za to zmago svobode, ki je bila predvsem tudi zmaga miru. In treba je dodati, da v tem sobesedilu ni šlo samo in

najbrž tudi ne predvsem za svobodo veroizpovedi, vendar pa tudi zanjo. Zato lahko vse to nekako povežemo tudi z molitvijo za mir.

Kaj pa se je zgodilo potem? Žal ne moremo reči, da je odtlej življenje zaznamovano s svobodo in mirom. Čeprav ne grozi svetovna vojna, pa je vendar svet poln nesoglasij. Ne samo, da tu in tam nenehno potekajo vojne – nasilje kot tako je kot možnost vedno navzoče in zaznamuje stanje našega sveta. Svoboda je velika dobrina. Toda svet svobode se je pokazal v veliki meri zbeگان in nemalo jih je, ki svobodo napak razumejo tudi kot svobodo za nasilje. Nesloga privzema nove in strašljive oblike in boj za mir mora na nov način spodbujati vse nas.

Skušajmo malo pobliže prepoznati nove oblike nasilja in nesloge. Po mojem mnenju je mogoče v grobih potezih razbrati dve zvrsti novih oblik nasilja, ki sta si diametralno nasprotni v svojih razlogih in potem kažeta mnogo različic v izpeljavah. Najprej je tu terorizem, kjer v nasprotju s svetovno vojno napade dobro namerijo, tako da prizadenejo pomembne točke nasprotnika na rušilen način, ne da bi se kakor koli ozirali na nedolžna človeška življenja, ki jih s tem kruto pobijejo ali prizadenejo. V očeh odgovornih oškodovanje sovražnika upravičuje vsakršno krutost. Ne upošteva se, da mednarodno pravo to

prepoznava in sankcionira kot nesprejemljivo nasilje. Vemo, da ima terorizem pogosto verske motive in da prav verski značaj napadov služi kot upravičenje neusmiljenih krutosti. Mislijo, da lahko pustijo ob strani pravne določbe zaradi »dobrine«, ki jo želijo doseči. Vera tukaj ne služi miru, ampak upravičevanju nasilja.

Kritika vere je že od razsvetljenstva dalje nenehno trdila, da je vera razlog za nasilje, in je s tem spodbujala sovražnost do verstev. Kot verujoče ljudi nas mora globoko zaskrbeti, da

tukaj vera dejansko zbuja nasilje. Na bolj prefinjen, a še vedno krut način vidimo vero kot razlog za nasilje tudi tam, kjer nasilje izvajajo branitelji ene vere proti drugim. Predstavniki verstev, ki so se leta 1986 zbrali v Assisiju, so hoteli povedati – in mi to krepko in odločno ponavljamo: to ni pristna narava vere. Nasprotno, to je njeno sprevrženje in prispeva k njenemu uničenju. Proti temu slišimo ugovor: kako pa veste, kaj je prava narava vere? Ali vaša predpostavka morda ne izhaja iz dejstva, da je med vami moč vere ugasnila? Drugi bodo spet ugovarjali: ali sploh obstaja skupna narava vere, ki bi se izrazila v vseh verstvih in bi bila potemtakem veljavna za vse? S temi vprašanji se moramo soočiti, če se hočemo realistično in verodostojno zoperstaviti zatekanju k nasilju iz verskih razlogov. Tu se zastavlja temeljna naloga medverskega dialoga – naloga, ki jo je treba od tega srečanja naprej vedno znova poudarjati. Kot kristjan hočem v tem trenutku povedati: da, v zgodovini so se tudi v imenu krščanske vere zatekali k nasilju. To priznavamo in nas je tega zelo sram. Je pa tudi povsem jasno, da je tam šlo za zlorabo krščanske vere v očitnem nasprotju z njeno pravo naravo. Bog, v katerega kristjani verujemo, je Stvarnik in Oče vseh ljudi; zato so vsi ljudje med seboj bratje in sestre in sestavljajo eno samo družino. Kristusov križ je za nas znamenje Boga, ki

na mesto nasilja postavlja trpljenje z drugim in ljubezen do drugega. Njegovo ime je »Bog ljubezni in miru« (2 Kor 13,11). Naloga vseh tistih, ki nosijo kakršno koli odgovornost za krščansko vero, je, da nenehno očiščujejo vero kristjanov iz njenega notranjega središča, da bi bila – kljub človekovi slabosti – resnično orodje božjega miru v svetu.

Če za eno zvrst nasilja dandanes navajajo verske razloge in s tem verstva soočajo z razmislekom o njihovi naravi ter vse nas silijo k očiščevanju, pa ima druga zvrst nasilja v mnogoterih oblikah povsem nasprotno razloge: je namreč posledica odsotnosti Boga, zanikanja Boga in izgube človečnosti, ki hodi s tem v korak. Sovražniki vere – kot smo rekli – vidijo v njej prvenstveni vir nasilja v zgodovini človeštva in si torej prizadevajo za to, da bi vera izginila. »Ne« Bogu pa je povzročil krutost in nasilje brez mere, kar je bilo mogoče samo zato, ker človek ni več priznaval nobenega pravila in nobenega sodnika nad seboj, ampak si je privzel za merilo samo samega sebe. Grozote koncentracijskih taborišč povsem jasno kažejo posledice božje odsotnosti.

Tukaj se ne bi hotel ustavljati pri ateizmu, ki ga predpisuje država, raje bi spregovoril o »dekadenci« človeka, ki ima za posledico, da se tiho in torej še bolj nevarno udejanja

sprememba duhovnega ozračja. Češčenje mamona, imetja in oblasti, se pokaže kot proti-vera, kjer nič več ne velja človek, ampak samo še osebna korist. Hrepenenje po sreči se na primer izpridi v nebrzdano in nečloveško hlepenje, ki se pokaže, ko mamila v vseh svojih oblikah obvladajo človeka. So veliki, ki služijo z njimi, in potem je še več tistih, ki jih zavedejo in uničijo v telesu in duhu. Nasilje postaja običajno in grozi, da bo v nekaterih delih sveta uničilo našo mladino. Ker nasilje postaja običajno, je mir uničen in v tem pomanjkanju miru človek uničuje samega sebe.

Odsotnost Boga vodi k propadu človeka in človeškosti. Kje pa je Bog? Ali ga poznamo in ga lahko znova pokažemo človeštvu, da bi utemeljili resnični mir? Na kratko povzemimo dosedanja razmišljanja. Rekel sem, da obstaja pojmovanje vere in njeno izvajanje, po katerem postaja vera vir nasilja, medtem ko je usmerjenost človeka k Bogu, če jo seveda pravilno živimo, moč za mir. V tem sobesedilu sem opozoril na nujnost dialoga in govoril o vedno potrebnem očiščenju dejanskega verovanja. Po drugi strani pa sem trdil, da zanikanje Boga pokvari človeka, ga prikrajša za merila in ga vodi k nasilju.

Poleg dveh resničnosti vere in proti-vere pa v svetu rastočega agnosticizma obstaja še ena temeljna usmeritev: gre za ljudi, ki jim ni bil dan dar, da bi lahko verovali, ki pa vendarle iščejo resnico, iščejo Boga. Takšni ljudje ne trdijo preprosto: »Ni nobenega Boga.« Trpijo zaradi njegove odsotnosti, in ko iščejo resnično in dobro, so navznotraj že na poti k njemu. So »romarji resnice, romarji miru«.

Zastavljajo vprašanja tako na eni kot na drugi strani. Bojevitim ateistom odvzemajo njihovo lažno gotovost, s katero si domišljajo, da vedo, da ni Boga, in jih vabijo, naj iz polemikov postanejo iskalci, ki ne izgubljajo upanja, da resnica obstaja ter da moremo in moramo živeti v funkciji resnice. Izzivajo pa tudi pripadnike verstev, da ne bi imeli Boga za svojo lastnino, tako da bi si zato lahko dali dovoljenje za nasilje do drugih. Ti ljudje iščejo resnico, iščejo pravega Boga, čigar podoba je v verstvih zaradi načina njihovega prakticiranja neredko skrita. Da ne najdejo Boga, je odvisno tudi od vernikov in njihove omejene ali celo zgrešene podobe Boga. Tako je njihov notranji boj in njihovo spraševanje tudi klic nam, vernikom, vsem vernikom, da očistimo svojo vero, da bo Bog – pravi Bog – postal dostopen. Zato sem na to naše asiško srečanje namenoma povabil tudi predstavnike te tretje skupine, da se ne bodo zbrali zgolj predstavniki verskih ustanov. Gre prej za to, da se najdemo skupaj na poti k resnici, gre za odločno zavzetost za človekovo dostojanstvo in za to, da si skupno naložimo skrb za mir proti sleherni obliki nasilja, ki uničuje pravo. Za konec bi vam rad zagotovil, da katoliška Cerkev ne bo odnehala od boja proti nasilju, od svoje zavzetosti za mir v svetu. Poživlja nas skupno hrepenenje, da bi bili »romarji resnice, romarji miru«. Hvala.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Kristjan in sociala

Kot bralci Brata Frančiška ne smemo pozabiti, da je Frančišek svoj red ustanovil kot red ubožcev. To je tista razsežnost, ki je najbolj nerazumljiva sodobnemu kapital-skolastniškemu svetu, ki po načelu neskončne akumulacije s podivjano proizvodnjo žaga zdravo vejo, na kateri vsi skupaj sedimo. Temu načelu zbiranja, ki ga najpogosteje vodijo pohlep, lakomnost in požrešnost, bi lahko postavili nasproti načelo neskončne delitve pri skupni mizi, pri kateri ni prostora za lenuhe in prevarante. Od svojih bratov Frančišek zahteva, da za preživetje in hrano zaslužijo z delom lastnih rok. V redu frančiškanov še sedaj velja pravilo, da morajo del darov in miloščine, ki jo prejmejo, takoj podeliti in dati naprej pomoči potrebnim, ljudem v stiski.

V naši državi se socialne zadeve urejajo preko centrov za socialno delo. Ustanovili so jih že v Jugoslaviji leta 1955, delovali pa so na občinski ravni. Kasneje jih je prevzela država. Prejemniki pomoči so bili posamezniki in družine, ki so se iz različnih razlogov znašli v socialni in materialni stiski. Pomoč naj bi zadostovala za minimalne življenjske potrebe in omogočala preživetje.

S pričetkom leta 2012 je v Republiki Sloveniji pričel veljati Zakon o uveljavljanju pravic iz javnih sredstev. Pravice iz javnih sredstev so denarni prejemki (otroški dodatek, denarna socialna pomoč, varstveni dodatek in državna štipendija) ter subvencije in znižana plačila. Po novem se vse navedene pravice uveljavlja na enem mestu. Tako želi država vzpostaviti boljši nadzor in pregled nad dodeljenimi javnimi sredstvi, hkrati pa naj bi bil preko centrov za socialno delo dostop prijaznejši za državljane.

Zakon določa omejitve dedovanja za prejemnike nekaterih pomoči, in sicer v vrednosti prejete pomoči. Če dediči povrnejo vrednost dane pomoči Republiki Sloveniji, dedujejo vse zapustnikovo premoženje. Omenjeno določilo o dedovanju je bilo zapisano že v prejšnji zakonodaji, vendar z uveljavitvijo novega zakona napovedujejo njegovo dosledno izvajanje od januarja 2012 dalje. Zato se je v prvih mesecih tega leta mnogo upokojencev odreklo varstvenemu dodatku in s tem delu prejemkov k pokojnini, ker želijo zaščititi dediščino svojih otrok. Nekateri so se iz istih razlogov odrekli tudi denarni socialni pomoči, kar pomeni, da so postali še bolj eksistenčno ogroženi in odvisni od svojih bližnjih. Če znotraj družine

še delujejo funkcionalne vezi in solidarnost ali če bližnji to finančno breme zmorejo prevzeti, prizadeti lahko ohrani osnovno človeško dostojanstvo. V nasprotnem primeru pa lahko nastopijo hudi socialni in družinski problemi.

Brezposelnost in predvsem dolgotrajna brezposelnost za nekatere starostne in poklicne skupine predstavlja veliko, včasih skoraj nepremostljivo oviro, saj se te in druge ranljive skupine (invalidi, bolniki, odvisniki, prejemniki psihiatričnih uslug, brezdomci in drugi izključeni) zelo težko zaposlijo ali zaslužijo toliko, da jim ni treba zaprositi za različne denarne pomoči. Vsi omenjeni čakajo na nov gospodarski zagon v državi, ki bo odpiral nova delovna mesta in s tem možnost, da si ljudje z delom svojih rok ustvarjajo pogoje za dostojno preživetje. Izločitvena socialna neenakost je tu očitna.

Osnovni pomen vseh socialnih pomoči, denarnih prejemkov, subvencij in znižanih plačil je, da pomagajo pri zagotavljanju kvalitetnega in boljšega življenja posameznika in družine. Dobrodelne organizacije, društva, humanitarne organizacije in neformalne skupine lahko situacijo sicer olajšajo, a ne morejo nadomestiti vključenosti v družbo, ki jo posamezniku omogoča delo. Prav tako ne morejo nadomestiti osnovne socializacije, ki jo človek pridobi znotraj družinskih vezi. Glede na velik primanjkljaj občutka za sočloveka v današnji družbi se pojavlja vprašanje, kje naj se vzgaja občutek za človeka v stiski, ki tako kot vsak potrebuje razumevanje, sprejetost in dostojanstvo.

Če država s socialnimi transferji skrbi in izkazuje vzajemnost, solidarnost in pomoč iz skupnega proračuna, bi morala biti še bolj razvita ta razsežnost v Cerkvi, znotraj občestva oziroma združenja verujočih, to je tistih, ki vzklikajo in molijo »Oče naš« in »daj nam danes naš vsakdanji kruh«. Ko molimo »daj nam danes kruh«, v vsakdanjem življenju vsak zase pogosto skrivamo in čuvamo svoj kos in potem tarnamo, kako težko je vendar vzpostaviti pogoje za pravo sodelovanje. Povprečen državljan, morda tudi vernik, ki ima kolikor toliko urejeno življenje, o socialnih problemih bližnjih razmišlja običajno takole: »Za socialno pomoč prispevam že pri davku iz dohodka, ki ga ustvarjam. Ko zagledam reveža pogledam stran, z njimi naj se ukvarja socialna služba, naj se vendar več ne prikazuje pred mojimi očmi.« Vsa revščina, nepopolnost, izključenost, brezizho-

dnost in nemoč socialno stiskanih zarez v občutek varnosti, udobja in samovšečnosti. Lepo je, ko za stiskane skrbijo drugi, mnogo težje je, ko ta skrb pade na nas. Če pogledamo stran, ali nas ne zadene kritika iz prilike o oslu, ki je padel v vodnjak v nedeljo, mi pa smo ga pripravljene reševati šele v ponedeljek, torej jutri, samo danes ne?

Spoštovani bralci Brata Frančiška, nihče od nas ne zahteva, da razdelimo vse svoje imetje in si v pokorščini, uboštvu in devištvu služimo mesto v Božjem kraljestvu. Po vzoru svetega Frančiška in njegovih pa za nikogar izmed nas ne bo pogubna poteza, če vsaj nekajkrat na leto podarimo določen znesek pomoči potrebnemu, mu naklonimo nekaj svojega časa, znanja in vzpodbude. In možnosti za to je veliko. S svojim skritim dejanjem pomagamo najbolj potrebnim in hkrati pomagamo ubogemu Lazarju, ki ga je prevzetni in vase zagledani bogatin povsem prezrl. Vem, da je med vami veliko tihih in skritih darovalcev, in to dejstvo me razveseljuje in navdaja z upanjem.

Razmišljanje o delitvi pomoči iz javnih sredstev smo pričeli z opisom socialnih transferjev in socialno denarno pomočjo države. Osnovna načela in navade za preživetje v skupnosti si posameznik pridobi v družini in družbi znotraj svojih doživetij, povezav, besed, odnosov, ko se umesti v skupni del sveta dela, vrednot, davkov in denarja. Če je odnos do skupnega postavljen, potem ni skrbi, ali bo živel družina, razširjena soseska, vaška skupnost, občina, mestna skupnost in ali bodo živele tudi druge podpirne in socialne organizacije sodobne družbe. Odnos do skupnih in javnih sredstev se mora vzgajati od malih nog,

saj predstavlja skupno kulturo preživetja, v katero smo zavezani in ujeti. Ne znam najti odgovora na vprašanje, kdo je vzgajal tiste »narodne junake«, ki so si velik del premoženja, ustvarjenega s trdim delom ljudi v naši deželi, prisvojili in prenesli v daljne kraje, čez mejo, namesto da bi ta denar služil

celotni skupnosti in s tem tudi njim samim. Tako pa denar leži v bankah bančnih oaz in koristi samo nekaterim posameznikom.

Ker pa je naslov naše revije Brat Frančišek in ker smo poskušali razmišljati o socialni, naj omenim eno znanih anekdot. Ko je sveti Frančišek srečal berača, mu je namenil veliko spodbudnih besed in naklonjenosti. Naposled sta se poslovila in razšla in ko je že skoraj izginil za vogalom, je brat Frančišek stopil za beračem. Imel je namreč občutek, da mu še ni izkazal vse potrebne pozornosti in simpatije. V življenju lahko razlikujemo med nikakršnim, dobrim in med ustvarjalnim socialnim odnosom z dodano vrednostjo, kot bi se lahko reklo v sodobnem jeziku.

»Reveža nam pošilja Bog, da se izkaže, koliko je v našem srcu usmiljenja in dobrote,« sta povedala že moja blagopokojna dedek in babica. In naj se izkaže.

Božidar Remše

Biti blizu ubogim, temu svetu nepotrebim

Začetki našega življenja v Ukrajini segajo v leto 2005, ko sta se prvi Marijini sestre na pobudo lazaristov pridružili vincencijanski družini, da bi s skupnimi močmi pomagali najbolj ubogim te širne dežele. Ukrajina, dežela prostranih polj, kjer se ob ravnini, ki jo lahko zajame oko, stikata nebo in zemlja. Na daljših poteh z avtomobilom ali vlakom človek lahko občuduje brezmejna pšenična polja, nasade sončnic, jate ptic, v zimskem času pa zaledenela jezera in reke ter zasneženo zimsko pokrajino, obsijano s soncem. Življenje v Kijevu, kjer sicer živimo, pa je precej bolj utesnjeno. Glavno mesto z mogočnimi stavbami, številnimi nebotičniki, čudovitimi spomeniki, bleščočimi izložbami in zlatimi kupolami ima več prebivalcev kot dve Sloveniji. Petmilijonsko mesto pa ima poleg svojega zunanjega blišča še drug obraz. Dolgotrajen in trd komunizem je veliko tukajšnjih ljudi duhovno osiromašil. Duhovno uboštvo pa marsikoga pripelje tudi v materialno bedo. Ljudem želimo

biti blizu v njihovi stiski, jim pomagati po svojih močeh, biti njihov glas, jim ponuditi roko za nov korak do človeka vrednejšega življenja.

Ko se s. Jožica spominja začetkov življenja v Kijevu, pravi, da jo je skrbelo predvsem to, kako v velikem mestu najti uboge, da bi jim lahko pomagali. Skrb je bila kmalu odveč. Začetni koraki so prešli v dobrodelno organizacijo – Konferenco sv. Vincencija Pavelskega. Njeni člani se vsak ponedeljek zvečer s sendviči

so tudi mladi. Ko nekega večera delim čaj, sem mi približa Vladimir. Pove, da ima danes petindvajseti rojstni dan. Zapleteva se v krajši pogovor, med katerim izvem, da je na ulici že od enajstega leta. Ob tem se zelo

začudim. Da bi mi stvar pojasnil, pravi: »Veš, jaz sem iz internata.« Potem pa bridko nadaljuje: »Nimam očeta in mame.« V Ukrajini je veliko otroških domov in internatov, kjer odraščajo otroci, ki so jih starši zapustili ali pa so zanje tako slabo skrbeli, da jim jih je država odvzela.

Poleg brezdomcev se srečujemo tudi z družinami v stiski, bolniki, starejšimi in osamljenimi. Redno obiskujemo gospo Leno. Težka bolezen jo je priklenila na življenje v stanovanju. Nekoč nam je zaupala svojo pretresljivo pot vere. Ker je bil komunizem v tukajšnjih krajih zelo trd, so le redki ohranili katoliško vero. Večina katoliških cerkva je bila vse do leta 1991 zaprta. Uporabljali so jih za muzeje, glasbene šole, gledališča, občinske prostore, planetarij, mnoge pa so celo porušili, da bi izkoreninili vero. Tako je šlo tudi v njihovi družini krščansko življenje v pozabo. Po desetih letih zakona jo je zapustil mož. Ostala je sama z majhnim otrokom in

in čajem odpravimo na ulice, da bi se približali brezdomcem, ki so jim težke okoliščine zakrile človeško dostojanstvo. Marsikoga je potreba po zaslužku primorala, da je zapustil prelepo domačo vas in se podal na pot v mesto, ki je hladno za človeka in kjer štejejo bogastvo, moč, storilnost in mladost. Ko pa človek zboli in se postara, nikomur ni več mar zanj. Nekatere alkohol in družinski spori, druge izguba službe in samota pripeljejo do životarjenja na ulici. Med njimi

pod podobo kruha. »Kaj smo ljudožerci,« se je spraševala. Nekega večera pa jo je osrečilo spoznanje, kako si Jezus želi biti človeku blizu. V duhu je slišala Njegove besede: »Rad bi bil z vami, toda vam zame ni mar. Vas veseli dobro jesti. Ostal bom z vami pod podobo kruha. Tako me boste prejemale, jaz pa vam bom dajal moč za življenje.« Pretresene in hkrati hvaležne

težo na duši – več namernih splavov. Življenje jo je ob vseh stiskah dušilo in začela je iskati Boga. Redno je zahajala v pravoslavno cerkev, da bi v molitvi našla mir. Ko pa je izvedela, da so v Kijevu odprli katoliško cerkev, je začela hoditi tja, saj je bila krščena katoličanka. Poiskala je duhovnika, da bi lahko odložila težko breme grehov in prejela odpuščanje. Potem pa začela s pripravami na prvo sveto obhajilo. Dolgo ni mogla razumeti, zakaj se nam Bog daje v hrano

smo se skupaj z njo veselile. Ko jo gledam, kako se zavestno pripravlja na večnost, mi prihajajo na misel Jezusove besede: »Odpuščeni so ji mnogi grehi, ker je mnogo ljubila.«

Veliko pomoči potrebnih pa srečamo kar mimogrede. S. Marta in s. Jožica se spuščata na podzemno železnico.

Na stopnicah leži premražen brezdomec in hlasta sendvič, ki mu ga je pravkar nekdo podaril.

»Mu lahko kako pomagava,« se sprašujeta. Na poti domov vidita še grozljivejši prizor. Zapustil je svoje mesto na stopnicah in se odpravil na pot. Čez zebro je po vseh štirih lezel čez cesto. Sklonita se k njemu in ga ogovorita. Pove, da ne more hoditi, ker ima rane na nogah. Ponudita mu, da mu

pomagata do bolnice, pa noče nikamor. Nobeno prigovarjanje ne pomaga.

Tako večkrat čutimo svojo nemoč. Brez Božje pomoči ne moremo ničesar storiti. Ker smo že večkrat doživele, da je kdo prav po molitvi začel drugačno pot, smo k skupni adoraciji ob sobotah povabile tudi druge. Mar

sikdo se nam pridruži pri mesečni duhovni obnovi.

Mladi se zbirajo v skupini Samuel, da bi odkrili svojo poklicanost v življenju. Lepo pa je zaživela skupina, ki se srečuje pri molitvi ob Svetem pismu. Po dolgih letih zime je nastopila nova pomlad vere. Ljudje so željni Božjega in odprti za duhovno življenje. Leta 2008 smo začeli povezovati vse, ki nosijo čudodelno svetinjo, v Združenje čudodelne svetinje. Združenje ima v Ukrajini

že več kot 2000 članov. Z njimi smo povezani v molitvi, preko pisem, srečujemo pa se tudi na župnijah, kjer jim predstavimo in delimo čudodelno svetinjo.

Sestre se trudimo za praktično izobrazbo deklet in žena. S pomočjo kuharskega in šiviljskega tečaja jih želimo pripraviti na samostojno življenje, da bi

darove, ki so jim dani, kar najbolje izkoristile in videle, da tudi iz skromnih stvari lahko pripravijo okusne jedi in lepa, praktična oblačila.

Gospod nam po korakih odpira poti in širi polje našega delovanja v Ukrajini. Smemo ga srečevati v ljudeh, ki jim družba ni naklonjena, pa so kljub vsemu polni upanja in želje po življenju. Hvaležne smo tudi vsem vam, ki ste z molitvijo, žrtvijo in darovi podaljšana roka našega misijonskega delovanja.

s. Barbara Peterlin

Marija in Anton Železnikar OFS

Zakonca Železnikar z Bleda sta že 15 let zvesta člana krajevnega bratstva Brezje, kjer je Mariji trenutno zaupana služba blagajničarke, Tone pa opravlja tajniške naloge. Lepo ju je videti, saj sta vedno skupaj, tako na mesečnih srečanjih v bratstvu kot tudi na pokrajinskih taborih in ob drugih priložnostih.

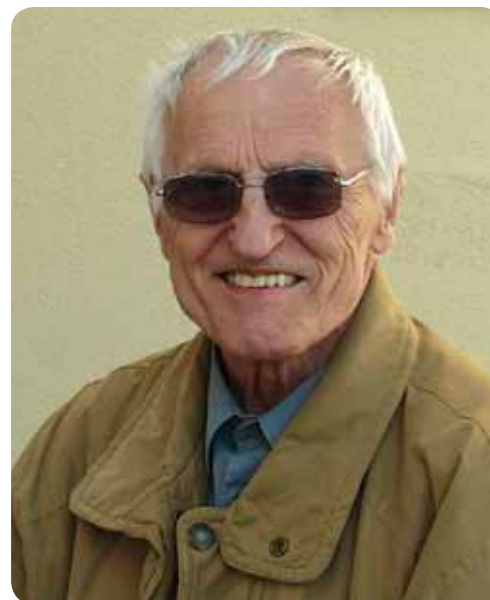
Kako sta spoznala sv. Frančiška, kdo se je prvi navdušil za to pot?

Tone: Rekel bi, da je bila Marija tista, ki se je prva navdušila, jaz sem bil bolj trdoglav. Sam sem srečal p. Leopolda v bolnišnici, ko sva skupaj z njim ležala v sobi. Po spletu dogodkov sva se spoznala in čez 6 let sva oba z Marijo že dala zaobljube v FSR. Nikoli ne bom pozabil zaključka najinega pogovora v bolniški sobi, ko mi je povedal anekdoto, da je Frančišek nekoč neutolažljivo jokal in ko so ga vprašali, zakaj joka, je odgovoril da zato, ker Ljubezen ni ljubljena.

neradi kaj obljubimo, še posebno ne za celo življenje?

Tone: To je bila nadgradnja, korak naprej, korak v lepše življenje. Prej sva hodila k maši, ampak potem je bilo pa še bolj zares. Kmalu so me izvolili za predsednika in to službo sem

z veseljem opravljal. Čeprav ni bilo vedno enostavno in lahko. Če se ne držiš zaobljub, potem je vse narobe. Na vseh področjih v življenju je tako. Če nekaj obljubiš, se moraš zavedati, da je to tudi obveznost, seveda poleg veliko lepega, ki ga ta zaobljuba prinaša.

Vaju je današnje predavanje br. Marka (op. ur. na srečanju svetov pri Svetem Petru v Ljubljani, 17. marca 2012) kaj nagovorilo? Govoril je predvsem o tem, da moramo najprej sami biti navdušeni nad Frančiškom in FSR, najprej sebe »evangelizirati«, potem šele svoje bližnje, svojo okolico ...

Marija: To je čista resnica. In to je tudi najbolj boleče. Najtežje je navdušit svojo bližnjo okolico.

Tone: V Lescah so včasih imeli lepo skupino Frančiškovih otrok, imeli so Frančiškove tabore, sestre frančiškanke so bile gonilna sila. Žal sester ni več in je vse zamrlo.

No, pa vseeno ne smemo obupati. Krščanstvo nikoli ni bilo množično, vedno je bila »mala čreda«. Kaj vaju pri sv. Frančišku najbolj pritegne, navduši?

Tone: Najbolj njegova skromnost do skrajnih meja in naravnost k Bogu. Izgorel je za Boga. Tudi jaz si to želim.

Marija: Meni je najbolj všeč preprostost. In toliko milosti izhaja iz tega, da se ne da povedati! Povsod čutiva Božjo pomoč.

Tone: Če ne bi poznal Frančiška in FSR, bi mi veliko manjkalo.

V Frančiškov svetni red moraš biti poklican! (Tone)

Oba sva bila povezana s p. Leopoldom, Marija je delala pri njem, na srečanja pa sva hodila oba. Ona je počasi spoznavala Frančiška in tretji red, a me ni nič silila.

Marija: Ne, siliti se pa res ne sme! Pri duhovnih stvarih ni prisile. To je Božje delo.

Tone: V Frančiškov svetni red moraš biti poklican!

Se je po zaobljubah kaj spremenilo v vajinem duhovnem življenju? Je bilo potem, ko sta stopila na to pot, kaj drugače? Kako gledata na zaobljube, saj danes ljudje

Odkar sva v Frančiškovem svetnem redu, se nama ves čas dogajajo čudeži. Treba je samo imeti odprte oči in srce, da jih vidiš. (Marija)

Še beseda vam, Marija?

Marija: Odkar sva v Frančiškovem svetnem redu, se nama ves čas dogajajo čudeži. Treba je samo imeti odprte oči in srce, da jih vidiš.

Draga sestra in dragi brat, obema hvala za pogovor. Želim vama, da bi še naprej okušala Božjo ljubezen ter z veseljem in upanjem zrla v prihodnost!

Pogovarjala sem se Mateja Trajbarič OFS

Obisk generalnega ministra frančiškanov

V Sloveniji je bil od četrтка, 19. aprila, do sobote, 21. aprila 2012, na obisku generalni minister Reda manjših bratov (frančiškanov), br. José Rodriguez Carballo. Spremljal ga je generalni definator, odgovoren za slovanske dežele, br. Ernest Karol Siekierka. Obiskala sta samostane v Kopru, Strunjanu, na Viču, Brezjah in Tromostovju.

Na Viču se je generalni minister srečal z vso frančiškovo družino: minoriti, kapucini, Frančiškovim tretjim redom, Frančiškovi otroki, Frančiškovo mladino in sestrami, ki živijo iz Frančiškove duhovnosti. Generalni minister nam je v nagovoru položil na srce tri glagole, ki se dotikajo naše vere in so potrebni za svobodno in odgovorno poslanstvo: videti, izkusiti, pričevati.

Prav posebno slovesno in bratsko je bilo srečanje v našem narodnem Marijinem svetišču na Brezjah, kjer se je br. José Rodriguez Carballo srečal z vsemi manjšimi brati iz Slovenske province sv. Križa. Najprej je vodil slovesno somaševanje v čast Materi Božji, Kraljici reda. Povedal je, da sam prihaja v svetišče kot romar med romarji, da bi prosil: »Marija, pomagaj!«. V pridigi nas je povabil, naj bomo res Marijini. Biti Marijin pa ne pomeni le graditi cerkve njej v čast, praznovati

njene praznike in romati v njena svetišča. To je lepo, a biti marijanska duša pomeni posnemati njen zgled. Generalni minister je poudaril, da danes po Mariji prihaja do nas prav to povabilo – bodimo odprti za Božji načrt, pripravljeni na služenje in zvestobo Bogu. Prav slednje ni vrednota našega časa, vendar je krepost vsakega Jezusovega učenca. Le če bomo Marijo posnemali v tem, bomo kot Božja Mati prinašalci Božje besede, ki se je učlovečila.

Po sveti maši in zapetih litanijah Matere Božje je sledilo še srečanje z vsemi brati v dvorani. V pogovoru je generalni minister poudaril pomembnost vere in bratskega

življenja brez lastnine. Frančiškanova poklicanost mora temeljiti v osebnem srečanju s Kristusom. Samo tako bomo lahko tudi druge vodili h Kristusu in jih evangelizirali. Biti moramo mistiki, a trdo ukoreninjeni v resničnosti in prizemljeni.

Posebej se je srečal z brati v formaciji in mlajšimi brati ter nam spregovoril o svojih pričakovanjih, o študiju, odkritih medseboj-

nih odnosih, delovanju in oznanjanju. Zbujal je zlasti zanimanje za frančiškansko filozofijo in teologijo.

Posebej se je srečal tudi s sestrami klarisami v Dolnicah pri Ljubljani. Ker praznujejo 800-letnico ustanovitve reda, jih je še posebej spodbudil, naj znova preberejo vire, ki govorijo o sv. Klari, in se navdihujejo pri njeni svetosti. Poudaril je, da je njihov in naš red v bistvu en sam, in to kljub različnosti: bratje na cestah sveta in sestre v klavzuri, oboji pa v življenju po evangeliju.

Zadnji dan se je srečal še s provincialnim definatorijem, ker pa so na kosilo prišli skoraj vsi provincialni ministri iz južnoslovske

konference, se je po kosilu zadržal v pogovoru še z njimi. Pohvalil je povezanost konference kljub različnosti v kulturi in življenjskih okoliščinah.

Geslo njegovega obiska je bilo »Kristus naj vas pouči«. Resnično nas je poučil po njem. Spodbudnih besed generalnega ministra smo bili zelo veseli, še posebno sta nas nagovorila njegova preprostost in veselje. Bogu smo hvaležni za delovanje Svetega Duha, ki nam govori po njem. Bog daj, da bi bili sadovi njegovega obiska vidni v našem vsakdanjem življenju in da bi mi z gorečo vero še drugim prinašali Kristusa.

br. Boštjan Horvat OFM

+ Marija Karo, zvesta članica FSR

Rojena je bila 30. 11. 1914 v Bratonešicah, Tomaž pri Ormožu, s priimkom Antolič. Poročila se je 17. 4. 1947 na Ptuj, v cerkvi svetega Jurija. Mož Anton je bil rojen v Budinščaku, tudi iz verne družine. Mož je bil dober, veren in razumevajoč. Skupaj sta preživela 64 let. Vsak teden sta oba prejela sveto obhajilo. Bila sta zelo vesela duhovnikovega obiska.

V Franciškov svetni red je Marijo sprejel brat Karel Gržan 14. 10. 1995, začela pa je prihajati že pri ustanovitvi leta 1991. Bila je zelo zaslužna in do sedaj najstarejša sestra Franciškovega svetnega reda. Rada je sodelovala tudi pri molitvenih skupinah.

Bila je velika dobrotnica našega samostana. Brat Pavel se spominja, da je večkrat prinesla kaj za samostan, kokoši ali podobno, še tudi, ko je že imela dvojce bergel. Bila je zelo aktivna pri Karitas, veliko delala za kapucinski samostan, pomagala na vrtu in skrbela za red, takrat še v stari veliki hiši. Včasih je bila tako utrujena, da je komaj prišla do gornjega nadstropja. Večkrat je padla. Šivala in kvačkala je prte za cerkev in šivala gobeline. Rada je pomagala tudi svojim sorodnikom pri raznih opravilih. Za vse ji je Bog bogato povrnil.

Klemen VerdevKlemen Verdev

+ s. Malčka Štiberč

Rodila se je l. 1919, zaobljube pa naredila 1938. Svoje življenje je uravnavala po vzoru sv. Frančiška, veliko je molila. Bila je skromna, mirna, prijazna, obzirna in sočutna. Dokler je zmogla, je redno hodila k sveti maši. Na naša srečanja je prihajala polna pravega veselja. Tudi njenega pogreba so se udeležili številni bratje in sestre. Hvaležni smo Bogu, da nam jo je podaril. In v njem bomo z njo še povezani.

KB Sv. Marija, Maribor

Darovi za februar in marec 2012 za revijo Brat Frančišek Dragi bratje in sestre!

Spet smo se razveselili vaših darov, s katerimi velikodušno pomagate, da lahko naša revija izhaja in razveseljuje mnoge po domovini in svetu. Če lahko darujete, kar darujete še malo več, saj marsikomu revijo pošiljamo kljub temu, da si je ne bi mogel privoščiti, če bi moral plačevati naročnino. Če želite, vam z veseljem pošljemo položnico, lahko pa darujete tudi na račun, naveden v kolofonu, ali pa dar oddate osebno. Že vnaprej prisrčna hvala!

- 240 € KB Nazarje
- 150 € Tončka Milos
- 120 € KB FSR sv. Vid Videm, Šolske sestre (Celovec, Pliberk, Velikovec, Šentrupert) Avstrija
- 116 € n.n. Marijino oznanjenje
- 100 € Anton Slabe
- 50 € Župnijski urad sv. Doroteje Dornava, KB FSR Sv. Cecilija Celje, Janja Novak, Majda Mlinarič
- 45 € KB FSR sv. Marija Maribor
- 40€ Lidija Kropivšek
- 30 € Marija Ravnihar, dr. Jožef Smej, Tone Vidic
- 25 € Ivanka Kurincič, Sestre FBS
- 20 € Zdenka Kocan, Albin Stampek, Jenela Lapajne, Ana Juhart, Balažič, Frančišek Krivec, Justina Sterle, Jana Pus, Josip Pavlič, Anton Markon, Matilda Cerar
- 18 € Ana Ulaga
- 15 € Ana Stepančič, Jožica Vidmar, Marija Zorman, Janez Lencl, Ana Mlakar, Vera Greif, Marija Magdalena Kregar, Anica Švab
- 12 € Teja Tomazin, Franc Koncilija
- 10 € Julijan Bednar, Matija Gungl, Ana Kelenc, Zinka Kezman, Alenka Pajnič, Bajec, Janez Gregorc, Nanda Vogelsang, Franc Vurušič, Alojzija Križnič, Minka Kenda, Stanislava Gorenc
- 8 € Helena Holeček
- 5 € Štefan Zver, Mrak

Letno srečanje svetov KB FSR in duhovnih asistentov

PB FSR Ljubljana

Srečanje predsednikov, tajnikov, blagajnikov, odgovornih za vzgojo in duhovnih asistentov je bilo 17. marca 2012 pri bratih minoritih v Ljubljani, župnija sv. Peter. Začeli smo ga s sveto mašo v cerkvi ob 9. uri.

Navzoče je pred sv. mašo nagovoril p. Miha. Somaševanje je vodil p. Marko; somaševala sta p. Filip in p. Mari.

Po sveti maši smo se zbrali v samostanski dvorani, kjer se je srečanje nadaljevalo.

S. Marjetka je pozdravila in nagovorila navzoče ter se zahvalila vsem, da so si vzeli čas in prišli na srečanje. Nagovorila jih je z besedami: »Ko pridem v ta krog, se vedno dobro počutim,« in obrazložila dnevni red.

Nato so bile predstavitve bratstev. To ni bilo kot po navadi. Navzoči smo predstavljali drug drugega in ne vsak sebe.

P. Filip je predstavil duhovniško bratstvo, nato so se predstavili KB Brezje, KB Jesenice, KB Begunje, KB Ljubljana Marijino oznanjenje, KB Šiška, KB Štepanja vas, KB Vič, KB

Mladi rod, KB Nova Štifta, KB Novo mesto, KB Sostro, KB Kranj pa ni imelo predstavnika.

V predstavitev smo si bili enotni, da so sestre in bratje Franciškovih družin zelo delavni, se trudijo, delajo z vsem srcem, pričujejo za Kristusa, sodelujejo pri raznih delih v župnijah, se mesečno srečujejo, molijo za nove duhovniške, redovniške in misijonske poklice, za svetost duhovnikov, živijo iz evangelija, spoznavajo življenje sv. Frančiška in sv. Klare, serafinskih svetnikov, obiskujejo bolne, vsi pa želijo, da bi se jim pridružili novi frančiškovi. Trudijo se, da bi živeli v Frančiškovem duhu.

Predsedniki KB FSR so oddali letna poročila.

Katarina, predstavnica FRAME v Sostrem, veliko naredi za Frančiškove otroke. Želi, da bi tudi v drugih krajih, kjer deluje krajevno bratstvo, pričeli s skupinami Frančiških otrok ali Frančiškove mladine. Sprašuje se, zakaj so nekatere skupine propadle. Meni, da je potrebno spodbujati ustanavljanje novih skupin FO in FRAMA.

Obenem nas je obvestila, da bo 5. maja 2012 v Sostrem festival Frančiških otrok. Na festival smo povabljeni bratje in sestre iz vseh krajevnih bratstev FSR.

Po kratkem odmoru ob čaju in kavi, smo se vrnili v dvorano, kjer nam je p. Marko podal katehezo z naslovom »Vloga služb v FSR v luči nove evangelizacije«.

Sv. Frančišek je rekel: »Jaz sem svojo pot prehodil, vas pa naj vodi Kristus. Važno je, da smo v FSR odprti za druge. Velik del krščenih je nevernih. Zakaj? Ker ne poznajo niti enega kristjana ali pa prav zaradi tega, ker so spoznali enega.

Br. Marko pravi: Če hočeš odriniti na globoko, pojdi najprej sam na globoko, ne da prideš domov in si doma kot pes ali mačka do svojih bližnjih.

Če se Cerkev nenehno ne spreminja, ni več s Kristusom. Človek nikoli ne more biti zadovoljen, nikdar ne sme obstati, vedno mora iskati novih poti, za vse pa bi moral biti hvaležen (br. Marko).

Poudaril je: Če se Cerkev nenehno ne spreminja, ni več s Kristusom. Človek nikoli ne more biti zadovoljen, nikdar ne sme obstati, vedno mora iskati novih poti, za vse pa bi moral biti hvaležen.

Že papež Janez Pavel II. je postavil novi evangelizaciji nove okvire.

Nova evangelizacija želi biti odgovorna za širni svet ter najti nove odgovore in nove izzive.

Nova evangelizacija nas spodbuja, da se ne zapiramo, ampak da se združujemo v male skupine. Bolj kot da bi se ukvarjali z mislijo, kako bi evangelizirati svet, naj raje evangeliziramo sestre in brate v bratstvih FSR, kako svetost sv. Frančiška približati novim rodovom.

Tudi izziv prvega reda je, da bi mladino usmerili v svetost sv. Frančiška, da bi starše otrok usmerjali v FSR. To ni neki servis, ampak je življenje Frančiškove duhovnosti.

Kako lahko spodbujamo drug drugega? S svojim zgledom in z besedo. Če bratje in sestre ne bomo spodbujali drug drugega k svetosti, ne moremo evangelizirati novih frančiškovcev.

Če hočeš nekaj spremeniti, najprej spremeni samega sebe. Gospod, pomagaj mi spremeniti, ne FSR, ampak mene samega. Če želim evangelizirati, moram spremeniti najprej samega sebe, nato okolico.

Kako Jezus kliče k evangelizaciji? Ko je Jezus človeka ozdravil, je rekel: Pojdi v domači kraj in govori, kaj se ti je zgodilo.

Kako bomo prinesli Kristusa v svojo okolico? Najprej domačim, sosedom, sošolcem.

Ko vzamem v roke Vodilo FSR, dobim konkretne spodbude, kako naj živim: Svetost življenja. Molitev: Za svetost je potrebna molitev. Ne samo prosilna, tudi zahvaljevalna. Brez molitve ni evangelizacije. Poživiti kakovost molitve, ne količine. Nedeljska sveta maša – Zakrament sprave – pokore: resnično

Nova evangelizacija nas spodbuja, da se ne zapiramo, ampak da se združujemo v male skupine. Bolj kot da bi se ukvarjali z mislijo, kako bi evangelizirati svet, naj raje evangeliziramo sestre in brate v bratstvih FSR, kako svetost sv. Frančiška približati novim rodovom. Če hočeš nekaj spremeniti, najprej spremeni samega sebe (br. Marko).

srečanje s samim seboj, da spoved ni neka čistilnica, ampak resnična sprava.

Božja Beseda, da jo beremo, premišljujemo, živimo. Izražamo dobroto, požrtvovalnost, žrtvovanje.

Vprašanja za delo v delavnicah:

Ali sem prepričan, da morem evangelizacijsko duhovnost živeti najprej sam?

Ali potrebujem novo izobraževanje ali ga doživljam kot breme?

Kakšna je moja vloga? Potrebujem pomoč? Kje se vidim v svoji službi? Potrebujem še kaj?

Kaj čutim kot izziv, da bi bilo še potrebno storiti?

Na koncu je bilo še nekaj spodbud:

Bratstva naj skrbimo za redne volitve v KB FSR, bratske obiske, povabilo gosta iz 1. reda. Povabljeni smo, da se udeležimo duhovnih vaj v Vipavskem križu in v Kančevcih, bo tudi zaključek Klarinega leta.

Skromno kosilo, kot je bilo zapisano v dnevnem redu, je bilo okusno in prijetno, prav tako pogovor pri kosilu.

Hvala vsem, ki so se trudili, da je bilo naše srečanje lepo in prijetno.

s. Ana Retelj FSR, KB Novo mesto

**Andreja Brezar,
KB Škofja
Loka**

Všeč mi je, da se zberemo skupaj, ko se krešejo različna mnenja, pogledi, predlogi. Tako začutiš brate in sestre in tudi sam greš lažje naprej. Zelo se veselim, ko bom tik pred nedeljo Božjega usmiljenja naredila zaobljube. To je zame podaritev Bogu in tej duhovnosti, ki sem jo počasi spoznavala.

**Frančiška Turk,
KB Nova
Štifta**

Lepo je, da se srečamo, da se seznanimo, saj ne poznam še dosti ljudi. Prav je, da vidimo, kaj delajo naši bratje in sestre v drugih bratstvih. Lepo mi je tukaj. Bila sem v skupini tajnikov in bilo je zelo zanimivo. Sem si kar okrepila samozavest! Res lepa spodbuda!

**Katarina Trkov,
FRAMA**

Želim si, da bi se več delalo na tem, da se FSR »odpre«, da pušči Framo blizu. Potem bo tudi prehod iz Frame

v FSR lažji. Danes sem poslušala predvsem tarnanje, da ste sami starejši, da mladi ne pridejo. Ampak mislim, da bi se morali tudi sami vprašati, zakaj ne pridejo. Morali bi pokazati, kako živite, da FSR ni še ena molitvena skupina, da se še kaj dogaja, da je nekaj »akcije«. To bo mlade pritegnilo.

**Br. Marko
Senica
OFMCap**

**Kako si do-
živel današnje
srečanje?**

Vsako srečanje bratov in sester FSR naj bi bilo praznovanje. Tudi tokrat je bilo tako. Lepo je pozdraviti brate in sestre iz drugih bratstev in jim prisluhniti, kako živijo v svojem krajevnem bratstvu. Zaupam v Božjo previdnost, da bodo krajevna bratstva kljub nekaterim ugotovitvam, da se starajo, našla načine, kako v svoje vrste povabiti mlajše generacije. Tu vidim poseben izziv tudi za brate prvega Frančiškovega reda.

**V nagovoru si omenjal novo evangeli-
zacijo, ki naj jo začnemo pri sebi. Katera
so tista področja, kjer je potrebno najprej
»odrniti na globoko«?**

Nič revolucionarno novega, česar krščansko izročilo ne bi že poznalo: molitev, evharistija, zakrament sprave, poslušanje Božje besede, življenje v bratstvu in služenje. Potrebujemo pogum prvih kristjanov za evangelizacijo v svojih majhnih življenjskih okoljih.

*pogovarjala se je
s. Ana Retelj FSR, KB Novo mesto*

Duhovna vzpodbuda z duhovnega kapitlja FSR

Kančevci, april 2011 (3. del)

Druga stvar je, kot znamenje, da živimo v času diktature relativizma. Tukaj je mišljen predvsem najprej moralni relativizem, ko je vse dovoljeno. To vsi najbolj občutimo. Ni več tistih meril, moralnih norm, ki bi tako trdno usmerjale naše življenje kot nekdanj. Vsakdo si lahko stvari po svoje razlaga. Nekdo reče: »Da, jaz pa tako mislim, ker mi to pač bolj koristi ... se mi tako zdi ... jaz sem tako prepričan, to so moje izkušnje.« Vse je odvisno od počutja, trenutnega razpoloženja, trenutnih okoliščin. In ta relativizem na področju morale ima temelje veliko globlje – v resnici. Vemo kako se tudi v našem okolju govori o »več resnicah«. Vsaka resnica ima več obrazov, več vidikov, je pa samo ena. In nihče od nas nima pravice izjavljati, da ima v lasti resnico, da jo poseduje, da pozna vso Resnico. Resnica ima nas v lasti. In od nas je odvisno, ali jo bomo pripravljene odkrivati in s tem osmišljati življenje. Tukaj lahko tudi mi sami kaj naredimo v svojem okolju, ko Resnico živimo, ko ni več neka ideja, ideologija. Danes je težava neke razdvojenosti, razcepljenosti, shizofrenije ali shizoidnosti, kot že rečemo, ko smo podobni kameleonu – prilagajamo se okolju, v katerem se najdemo. V službi, v katerem je določen delovni kolektiv, se bom obnašal na določen način, da bom dobro prišel skozi, pred otroki drugače, pred možem, ženo drugače, v cerkvi drugače, na cesti drugače, na uradih drugače, v šoli drugače. To je danes velika nevarnost, rak rana bi lahko rekli, ki ima pogubne posledice tudi na vzgojo mlajših. Ni treba posebej poudarjati, kakšna moralna zmeda je danes, kako so mladi, ki odraščajo, povsem izgubljeni. To

lahko opazimo predvsem tisti, ki živimo v mestih, kjer je veliko mladine, ki obiskuje šole. Koliko nemira in strahu! In kristjani, katoličani in Frančiškovi bratje in sestre smo poklicani, da smo v svojem osebnem življenju zvesti in dosledni Jezusovi resnici. Jezusu, ki je rekel: »Jaz sem resnica« (prim. Jn 14,6 – op. u.). In tukaj je spet potrebna odločitve. Ne pridejo te stvari same od sebe. Kajti resnica je zahtevna. Ljubezen v resnici. Tudi ljubezen zahteva resnico, če jo želimo živeti, uresničevati na prav način.

In še ena stvar – tretja: kot bratje in sestre sv. Frančiška ne moremo mimo našega stvarstva. V Bratu Frančišku je že več let rubrika Pravičnost in mir, ohranjanje stvarstva. Tam je veliko člankov, ki nas želijo ozaveščati glede ekološke naravnosti, ekološke krize, ki je globalna. Tudi papež se večkrat ustavi ob tem ali če spremljamo naše medije, zaostrojujoče. Ni več stvar naše dobre volje, ali bomo šli v to smer ali ne, ampak gre tudi za naš obstoj, našo moralno odgovornost za rodove, ki so za nami. Ali napredek, ki ga doživljamo, vključuje tudi vprašanje, kaj je dobro, etično razsežnost? Ali pa temelji samo na spoznanju, ki omogoča moč, s katero si lahko vse privoščimo? Kakšna je tu moja svoboda? Ali res lahko človek počne vse, kar zmore, kar mu omogoča tehnološki razvoj? Mogoče se nam zdijo ta vprašanja oddaljena, ker verjetno marsikdo ni na položaju, kjer lahko v teh stvareh odloča v politiki, znanosti, gospodarstvu, lahko pa kdo tudi je. Ekologija se začne tu med nami v naših medosebnih odnosih. Ekologija je ohranjanje tistih odnosov, ki so položeni v stvarstvo, v naravo. Torej tudi ekologija v tem smislu, da skrbimo za naše medosebne, medčloveške odnose. Tako bodo tudi odnosi do stvarstva zdravi. Želel bi si, da bi bile te stvari bolj navzoče med nami. Kaj lahko naredim za zdravo okolje? Kaj je sploh v moji moči? Tu poudarja papež, da danes praviloma živimo na stroške naslednjih rodov.

Tudi glede zadolževanja držav. Kdo bo vse te dolgove odplačeval? Spet nekaj, kar se zdi oddaljeno, vendar država smo mi, državljani smo mi. To je stvar civilne iniciative. Kako je Franciškov svetni red v Sloveniji vključen v to družbeno dogajanje? Tudi mi sami v svojem okolju, ko načrtujemo stvari, ko sprejemamo daljnoročne odločitve, v kakšni meri upoštevamo naše naslednike, naše potomce, zanamce?

Sklenil bi z mislijo, da smo tudi mi poklicani, da bi bili luč sveta. Jezusov govor na gori je

program tudi za našo duhovnost, za Franciška. »Vi ste sol zemlje, ... vi ste luč sveta« (glej Mt 5,13-14 – op. ur.). Luč sveta in sol zemlje pa bomo takrat, ko bomo pripravljene v luči Jezusovega govora na gori tudi mi sami pri sebi narediti »nekaj več«, ko se bomo pripravljene izpostaviti. Ta »dodana vrednost« pa je mogoča samo z razsvetljenjem in v moči Svetega Duha.

(konec)

p. Ambrož Mušič OFM

Po zvočnem zapisu pripravil Metod Trajbarič FSR

Napovednik dogodkov

MAJ 2012

5. maj **Ljubljana:** Festival FO in FRAME: Služiti v ponižnosti Gospodu

JULIJ 2012

2. – 22. julij **Vipavski križ:** Izkušnja poklicnosti za fante, ki razmišljajo o svojem poklicu

10. – 19. julij **Romunija:** Mednarodni poletni Franciškov tabor za mlade z brati minoriti

26. julij – 2. avgust **Od Škofje Loke do Celja:** Peš romanje od Ane do Marije

AVGUST 2012

5. – 12. avgust **Assisi:** 6. mednarodno srečanje mladih z brati minoriti: Gospod, kaj želiš, da storim

6. – 12. avgust **Assisi:** Romanje v Assisi za mlade z brati kapucini

12. – 17. avgust **Kančevci:** Srečanje, izkušnja Boga

Komisija za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva spodbuja srečanje mladih iz petih vzhodnoafriških držav

Afrika je celina, kjer je proces prehoda od tradicionalnega afriškega političnega in socialno-ekonomskega modela v kasnejši kolonialni ter današnji moderni model vodenja držav imel velik vpliv na življenje tamkajšnjih prebivalcev,

nasprotno, posledica prevelikega pritiska z njihove strani. Ljudje so najbolj nasilno pristopali k obravnavanju razlik, pa naj je šlo za premoženjske razlike ali pa za razlike v rasi, veri in kulturi.

Pisarna Komisije za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva v Afriki si že vrsto let prizadeva, da bi stanje v državah Vzhodne Afrike omilila ter sprožila politične in socialne spremembe, katerih glavni akterji bi bili mladi s teh območij. Te spremembe želi osnovati na treh stebrih, ki so hkrati tudi graditelji njenega poslanstva, to je na pravičnosti, miru in ohranjanju stvarstva. Steber pravičnosti odraža zavzemanje za socialno pravičnost ter zagovarjanje pravic najranjivejšega pre-

kar se odraža predvsem v visoki stopnji neenakosti in politični nestrpnosti. Vse to je vodilo v številne državljanske vojne ter zatiranje prebivalcev s strani voditeljev oziroma samooklicanih diktatorjev. Tudi države Vzhodne Afrike se temu procesu in tragedijam, ki so izhajale iz njega, niso mogle izogniti. Ljudje so doživljali številne travme, tako na telesni kot tudi na duhovni in duševni ravni, te travme pa so pripomogle k povečani stopnji nasilja na omenjenem območju. To nasilje je bilo pogosto odgovor na brezbržnost vladajočih ali pa, ravno

ko sta pravičnost in mir med seboj logično povezana, sta v odsotnosti skrbi za naravo nepopolna in ne moreta v celoti odgovoriti na zaznane potrebe.

Pomanjkanje sposobnosti afriških prebivalcev, da bi socialno enakost in svoje pravice dosegli na miren način, je spodbudilo in stopnjevalo kulturo nasilja. Številni ljudje se namreč raje poslužijo orožja in oboroženih spopadov, kot pa da bi zahtevane pravice poskušali doseči na miren način. Komisija za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva v Afriki ugotavlja, da je ta problem naj-

bivalstva. Zagovarjanje človekovih pravic naj bi ublažilo strukturno nasilje in pomagalo najranljivejšim prebivalcem pri iskanju in dostopu do služb in izobrazbe. Steber miru uokvirja Frančiškova prizadevanja za dialog in nenasilje. Izhajajoč iz njega se pospešuje dialog kot sredstvo za doseganje socialnih sprememb ter večje vključenosti mladih v njihovem zagotavljanju in vzdrževanju. Steber skrbi za naravo je osnovan na Frančiškovi izjemni ljubezni do matere narave. Medtem

bolj pereč v državah, kot so Uganda, Kenija, Tanzanija, Ruanda in Burundi. Vzroki za to se od države do države razlikujejo, vendar vse države potrebuje program, ki bo prebivalce poučil o smotrnosti in prednostih nenasilnega upora.

Da bi na nastalo situacijo primerno odgovorili, je Komisija za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva v Afriki zasnovala usposabljanje za 20 mladih prostovoljcev iz omenjenih petih afriških držav, kjer naj bi se seznanili s stebri PMOS ter s človekovimi pravicami, in program v oktobru 2009 tudi izvedla. Eden od delov programa se je

ukvarjal prav z nenasilnim uporom. Po zaključku programa in evalvaciji je bilo ugotovljeno, da so za nadaljnje doseganje cilja potrebne tako konkretne akcije kot dodatno usposabljanje v tej smeri. Raziskave med mladimi so tudi pokazale, da je več časa in usposabljanja treba posvetiti pospeševanju aktivnega nenasilja in zagovarjanju teh pristopov, kar se lahko doseže s pomočjo bratov frančiškanov, prisotnih v

tej regiji. Pisarna želi samo usposabljanje v regiji še razširiti in izobraziti še več mladih. Upanje ostaja, da bo v treh do petih letih, začeni leta 2012, Komisiji za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva v Afriki uspelo usposobiti kritično maso mladih iz regije, ki bodo zagovarjali in spodbujali aktivno nenasilje tako v svojih lokalnih skupnostih kot tudi na območju celotne države.

Prevod in priredba: Zdenka Pišek

Nagradna številčnica

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in jih pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali znan navedek iz Matejevega evangelija (Poslednja sodba).

1 2 3 4 5 6 7 = kdor izdeluje modele,
8 9 10 11 = verz,

12 13 14 = kratica največje in obenem osrednje znanstvene knjižnice v Sloveniji.

14	6	7	8	9	4	8	9
2	7	10	5	10	14	6	9
4	7	4	1	13	2	3	9
4	11	1	6	5	10	11	8
9	4	1	4	12	10	8	9
		2	7	10	5	10	

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

»**Pojdi, tvoja vera te je ozdravila**«

Na uredništvo ste poslali 18 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:

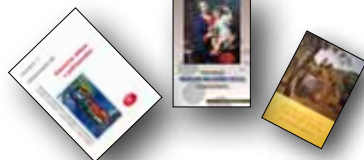
1. nagrada: **Jožica Habjanič**, Ptuj;
2. nagrada: **Marica Sovdat**, Podraga;
3. nagrada: **Tončka Galjot**, Železniki.

Čestitamo!

Pa le še pogumno rešujte!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 3. junija 2012. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Christian Gostečnik, Govorica telesa v psihonanalizi;
2. nagrada: Manjši majniški oficij;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

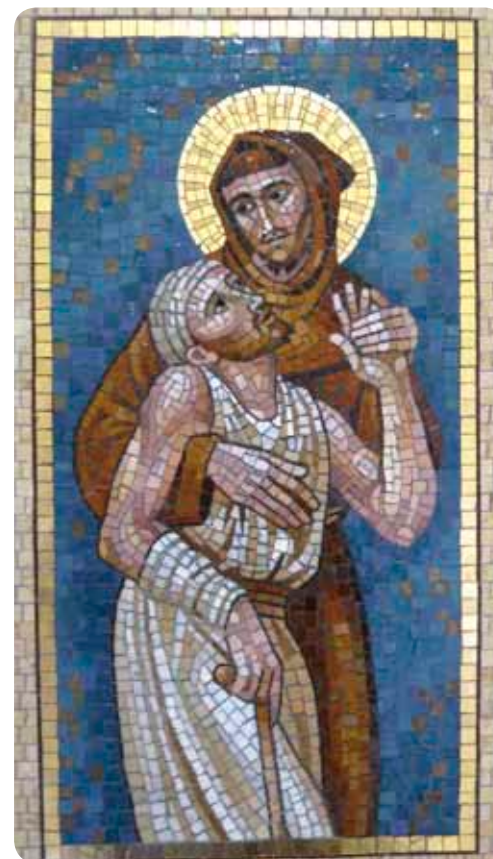

Tomaž Čelanski Življenje svetega Frančiška 39

ČUDEŽI SV. FRANČIŠKA (3)

V. O gobavcih, ki so bili očiščeni

146. V San Severinu v ankonski marki je bil neki mladenič z imenom Akt, ki je bil ves okužen z gobavostjo; vsi so ga po sodbi zdravnikov imeli za gobavca. Vsi njegovi udje so bili otekli in odebeljeni; zaradi izbočenih in napihnenih žil je vse videl pokvečeno. Hoditi ni mogel, ampak je revež ves čas ležal

v bolniški postelji. Staršem je tako povzročal veliko bolečino in žalost. Njegov oče, ki ga je dan za dnem pekla neizmerna bolečina, ni vedel, kaj bi storil z njim. Slednjič mu je prišlo na misel, da bi ga na vse načine izročil blaženemu Frančišku. Takole je rekel svojemu sinu: "Se hočeš, sinko, zaobljubiti svetemu Frančišku, ki povsod sije od mnogih čudežev, naj te blagovoli rešiti od te boleznij?" Ta je odgovoril in rekel: "Hočem, oče." Oče je dal takoj prinesiti papir in izmeril sinovo višino in širino. "Vstani, sinko," je rekel, "in se zaobljubi blaženemu Frančišku, da mu boš, če ti bo dana rešitev, vsako leto prinesel svečo tvoje velikosti, dokler boš živ." Na očetov ukaz je nekako vstal in s sklenjenimi rokami takoj začel ponižno klicati usmiljenje blaženega Frančiška. Ko je bila na papir zabeležena njegova mera in je odmolil, je bil v hipu ozdravljen od gobavosti. Vstal je in dal slavo Bogu in blaženemu Frančišku ter začel veselo hoditi okrog.

V mestu Fano so nekega mladeniča z imenom Bonomo, ki so ga vsi zdravniki imeli za hromega in gobavega, starši pobožno izročili blaženemu Frančišku. Očiščen je bil od gobavosti, hromost je zbežala in se mu je vrnilo polno zdravje.

VI. O nemih, ki so spregovorili, gluhih, ki so zaslišali

147. V Città di Pieve je bil neki zelo reven deček, ki je beračil; od rojstva je bil gluhi in nem. Jezik je imel namreč tako kratek in tako majhen, da so ga mnogi, ki so ga ogledovali, videli kot povsem splahnelega. Nekega večera je prišel do hiše nekega moža iz tistega mesta, ki mu je bilo ime Marko, in ga je z znamenji, kot so vajeni nemi, prosil za gostoljubje. Postrani je namreč nagnil glavo in položil roko pod lice, da bi ga razumel, kako želi streho za tisto noč pri njem. Tisti mož ga je veselo sprejel v svoj dom in ga je rad zadržal pri sebi, ker je ta mladenič znal marsikaj postoriti. Deček je bil namreč priljuden. Čeprav je bil od zibelj gluhi in nem, pa je vendar po znamenjih razumel, kaj se mu ukazuje. Ko je nekega večera omenjeni mož z ženo večerjal, deček pa jima je stregel, je rekel svoji ženi: "To bi pa imel za velik čudež, če bi blaženi Frančišek temu povrnil sluh in govor."

148. Dodal je še: "Zaobljubim se Gospodu Bogu, da bom, če blaženi Frančišek to bla-

govoli storiti, iz ljubezni imel tega dečka za najdražjega in ga bom vzdrževal vse življenje." Kakšen čudež! Ko je izrekel zaobljubo, je deček takoj spregovoril in rekel: "Sveti Frančišek živi!" Potem je pogledal naokoli in spet rekel: "Vidim svetega Frančiška, ki stoji tam zgoraj in je prišel, da mi podeli govor." In deček je dodal: "Kaj naj torej rečem ljudem?"

Tisti mož je odgovoril: "Hvali Boga in rešil boš mnogo ljudi." Ta mož je torej ves vesel in zelo radosten vstal in vsem naznanil, kaj se je zgodilo. Pritekli so vsi, ki so ga prej videli, kako ni govoril, in polni občudovanja in začudenja so ponižno hvalili Boga in blaženega Frančiška.

Dečkov jezik pa je zrasel in postal sposoben govorjenja; deček je začel izrekati oblikovane besede, kakor da bi od zmeraj govoril.

149. Neki drug deček, po imenu Vila, ni mogel ne govoriti ne hoditi. Mati je zanj v zaobljubo naredila voščeno podobo in jo zelo spoštljivo prinesla na kraj, kjer počiva blaženi oče Frančišek. Ko se je vrnila domov, je našla svojega sina, kako hodi okoli in govori.

Neki človek je v peruški škofiji bil povsem prikrajšan za govorico in besedo, usta je imel vedno odprta, strašno je zehal in ga je stiskalo. Imel je namreč zelo oteklo in vneto grlo. Ko je prišel do kraja, kjer počiva presveto telo, in se je hotel povzpeti po stopnicah, da bi se dotaknil

njegovega groba, je bruhal mnogo krvi. Bil je odlično ozdravljen, začel je govoriti in odpirati ter zapirati usta, kakor je bilo potrebno.

150. Neka žena je trpela take bolečine v grlu, da se ji je zaradi neznanske vročine jezik prilepil na nebo in se povsem izsušil. Ni mogla več govoriti niti jesti niti piti; ko so ji dajali obkladke in zdravila, ni čutila ob tem nobenega izboljšanja. Slednjič se je v svojem srcu, ker govoriti ni mogla, zaobljubila svetemu Frančišku in takoj je počilo njeno meso in iz grla je padel okrogel kamenček, ki ga je ujela v roko in vsem pokazala; zelo hitro je bila rešena.

V mestecu Greccio je bil neki mladenič, ki je izgubil sluh, spomin in govor, ničesar več ni razumel in ničesar čutil. Njegovi starši, ki so imeli veliko vero v svetega Frančiška, so mu v pobožni predanosti zaobljubili omenjenega mladeniča. Ko so izpolnili zaobljubo, je bil mladenič po milosti presvetega in preslavnega očeta Frančiška tekoče obdarjen z vsemi čuti, ki jih je bil pogrešal.

V hvalo, slavo in čast Jezusa Kristusa, našega Gospoda, čigar kraljestvo in oblast

naj trdno in neomajno ostane na vse veke vekov. Amen.

SKLEP

151. Nekaj malega smo povedali o čudežih našega preblaženega očeta Frančiška, še več pa smo izpustili in prepustili tistim, ki to hočejo, da hodijo po njegovih stopinjah in se trudijo iskati milost novega blagoslova. On, ki je z besedo in zgledom, z življenjem in naukom ves svet preslavno prenovil, naj vedno blagovoli duše vseh, ki ljubijo Gospodovo ime, namakati z novim dežjem nadnebeških milostnih darov.

Pri ljubezni ubogega Križanega in pri njegovih svetih ranah, ki jih je blaženi oče Frančišek nosil na svojem telesu, prosim vse, ki to berejo, vidijo in poslušajo, naj se pred Bogom spomnijo mene, grešnika. Amen. Blagoslov in čast in vsa hvala naj bo edinemu modremu Bogu, ki sebi v slavo vselej vse v vseh najmo-dreje upravlja. Amen. Amen.

KONEC

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Camino

4. etapa, torek, 23. avgust 2011

V hladnem jutru je večina kolesarjev navlekla na roke in noge »rokavčke«, praktično stvar, ki jo ob toplih žarkih snameš. Nekaj junakov je vse dni vztrajalo v kratkih hlačah in po njihovih besedah jih sploh ni zeblo, mogoče malo, v roke. Pa kaj, če je termometer nekaj juter pokazal 10 stopinj Celzija! Kaj bi o tem? Saj je poletje.

Pot nas je peljala skozi gričevnato in vinorodno pokrajino v Burgos. Veliko mesto, skozi katero smo skozi predmestje vozili 30 minut. Bogato mestno jedro in veličastna katedrala iz 13. stoletja, spomenik umetnosti, kulture in vere, sta nas očarala. Osupljivo delo umetnikov in verujočih. »To ni cerkev, to ni katedrala, to je graščina!« sem ugotavljala.

Ob nadaljevanju kolesarjenja so nas čakali lažji tereni in izrazito kmetijska pokrajina. Teren nam je omogočil odpreti otroško dušo. Lovili smo se, se preHITEVALI, izgubili, zmerjali in vse, kar zraven sodi. Sredi »ničega«, kot je z eno besedo označila pokrajino Andreja, smo se ustavili in prenočili v urejeni vasi Itero de la Vega. Ker v albergu ni bilo prostora, da bi razvlekli kuhinjo z naše prikolice, se je Joža odločil, da bo kuhal v parku ob vaški cerkvi. Medtem ko je on šaril z lonci in se boril s komarji, smo drugi spili zaslužen pivo, oprali kolesarske drese in se posvetili molitvi. Šele v trdi temi smo hlastali po rižoti. Romar, ki je v bližini meditiral s telesom v lotosovem cvetu, nam je prinesel

čajne svečke in jih prižgal z besedami: »Da bo bolj romantično in prijetno, to mora biti!« Nismo se upirali, upiral se je veter, ki jih je želel pogasiti. Upirali se nismo tudi sladkemu presenečenju, pecivu iz slovenske pečice, ki ga je iz skritih zalog potegnila Marinka. Mmm, kako je bilo dobro.

5. etapa, sredo, 24. avgust 2011

Od starta smo prevozili že pol poti. Treme glede tega, kaj in kako bo šlo kolesarjenje, ni bilo več. Postali smo vdelana kolesarska družina. Čas je bil za statistične ugotovitve, zato smo primerjali meritve s števcem. Do tega dne smo prekosarili povprečno 110 km na dan v šestih urah čiste vožnje. Prejšnji dan smo naredili 114 km s povprečno hitrostjo 19 km na uro v šestih urah. Ugotovili smo, da ne naredimo več kot 20 km v enem zamahu. Ustavljala nas je višja sila: premajhni mehurji, žeja, zvonjenje telefona, klanci in prve dni vročina. Sem pozabila na utrujenost?

Pred očmi se nam je tudi že risal dan, ko bomo v Santiagu. V ponedeljek dopoldan. V

petek pa doma. Zato smo si za prihodnje dni zastavili krajše etape in več ogledov.

Ravna pokrajina Palencia nas je razvajala. Cesta je tekla vzporedno s caminom. Srečali smo ogromno peregrinov. Navada je, da se romarji pozdravljamo z »Buon camino!« Jože in Janez sta pokazala največ kulture in vztrajnosti pri tem. Le da je Janez, naš kranjski Janez, pojoče pozdravljal z »Dober dan!« In glej ga zlomka!

Ali se nam je samo zdelo ali je bilo res, da nam je ena kolesarka odzdravila v slovenščini? Bila je Slovenka z Goriškega. Kolesarila je sama. Soprog jo je z avtodomom spremljal. »To je njena pot. Jaz pa ob čakanju nanjo spoznavam ogromno romarjev in mi ni dolgčas,« je razložil ob dobrem domačem šnopcu.

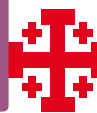
Se nadaljuje ...
Andreja in Aneta

Darovi za Sveto deželo od 7. 2. do 2. 4. 2012

100 €	Beravs Franc, Filipič Venčeslav, Kamenik Franc, Kramar Marija in Janez, Muha Cveta, Štiglic Neda, Štrancar Nikolaj, Tram puž Ivo;	15 €	Belaj Štefanija, Došen Anda, Filipič Ivanka, Jaklič Žagar Uršula, Jelcnikar Marija, Jurkovič Nada, Kadivec Milka, Kočar Mira, Kovač Mirko, Mrgole Rado, Novak Mirko, Sketa Albin, Stariha Marij, Stibilj Marija, Vertačnik Janez;
60 €	Kesanski Benedik Mojca;	10 €	Bračko Ana, Cibej Nataša, Cingerle Ida, Čebulc Terezija, Greiff Edvard, Horvat Jože, Izlakar Marija, Jeglič Jože, Jereb Ana, Kačičnik Štefan, Kerže Tadeja, Klemenčič Marija, Knap Štefka, Kolenko Marija, Konc Marija, Koželj Olga, Krefelj Vida, Kričaj Marija, Langus Jožica, Martinčič Irena, Martinjak Kati, Mikalj, Modrijan Marija, Orešek Bernarda, Pesjak Angela, Pleško Nada, Sajko Iva, Salobir Cvetka, Skok, Smrkolj Janez, Stanonik Angela, Stegne Slavica, Šantelj Ljudmila, Štalec Kristina, Toman Vanda, Vertič Marta, Zore Rudi, Zupančič Jožef, ŽU Reteče - g.Starman Anton;
50 €	Babnik Francka, Beravs Nika, Car Marija, družina Varl, Globevnik Vlasta, Kristan Katarina, Merljak Pančur Tadeja, Noč Marinka, Omahen David, Orožen Martina, Ozbič Ana, Tome Jakob in Albinca, Urbas Magda, Varl Marija Magdalena, Zega Vojko;	8 €	Lugarič Janez;
45 €	Humar Irena - Savina, Maležič Danijela, Ravnik Alenka, Avrelj in Alojzija;	7 €	Vidic Zofka;
40 €	Grošelj Janez, Oblak Marko, Tičar Andreja, Vengust Marija;	5 €	Golob Julijana, Kim Ivana, Korošec Marija, Kravos Stojan, Lorbek Magda, Škorjanc Anica, Tekavčič Franciška, Vendramin Simona;
35 €	Smukavec Klemen;	3 €	Valantič Flavija;
30 €	Bizjak Cecilija, Dolšak Stanislav, Kanc, Kanc Anton, Lanišek Dušan, Lesnik Marijana, Malnar Marija, Mencinger Marjan, Slapar Blaž, Stanič Stanislav, Stanič Stanislav, Šinkovec Slavica, Valentincič Antonija, Vrčon Anka, Žigon Jožefa;	2,5 €	Petek Jožefa;
25,16 €	Novak Milan;	2 €	Petek Jožefa
25 €	Dolenec Nada, Dolenec Nada, Tonejec Ana;		
22,20 €	Šter Andrej;		
20 €	Bertoncelj Cveta, Bizjak Slavko, Boncelj, Borišek, Božič Nežka, Butala Janez, Ceh Marija, Cimerman Marija, Jerončič Ivan, Karner Gabriel, Kastelic Jože, Klemenčič Julija, Knez Marija, Krašovec Jože, Mirt Marija, Možina Jožefa, Mrak Janez, Munda Alojzija, Pavčič Hribar Marija, Pestotnik Sonja, Petrovič Štefanija, Pirc Marijan, Protič Janja, Ramovž Terezija, Ravnik Alenka, Remiaš Ana Marija, Ropoša Jože, Sarazin Milica Jožefa, Sikošek Stane, Smodiš Robert, Stanonik Marij, Stare Franciška, Sto-		

Bog povrni!

Uredila Tatjana

Naše ameriško potovanje po Baragovi poti

19. 9. 2011 (ponedeljek)

Današnji načrt: Baltimore in Washington

Zajtrkovali smo v bližnji Mc Donaldsovi restavraciji. Želeli smo poskusiti hrano, ki jo nudi taka vrsta restavracij. Nato v avtobus in vožnja proti mestu Baltimore na ogled akvarija, ki je nacionalnega pomena. Akvarij je izredno velik, saj se razprostira v več nadstropjih. Ta podvodni svet je prava paša za oči in za naše fotoaparate. Vse je lepo urejeno in poti speljane tako, da ne moreš ničesar spustiti. Zaradi fotografij in filma, ki se

vrtili ob stenah akvarija, se res počutiš, kot da si del tega, podvodnega sveta. Tu smo se zadržali celi dve uri in se ob 11h odpeljali proti Washingtonu.

Pokrajina med Baltimorem in Washingtonom je eno samo naselje, trgovski centri in industrija. Vidimo tipične ameriške stanovanjske hiše, zelo lepo urejeno okolico, ki je res omembe vredna. Opaziti je posebno lepo vzdrževane trav-

nate površine, na katerih ne najdeš plevela. Nimajo zelenjavnih vrtov kot pri nas, pač pa ogromno cvetja, okrasnega zelenja in dreves

(iglavci in javorji, ki so posebno v tem letnem času barvno zelo lepi). Posamezne hiše so zaznamovane z zvezdo in ameriško zastavico, kar pomeni, da je bil iz te hiše vojak, ki je padel v vojni (Koreja, Vietnam ...). To znamenje je bilo mogoče videti povsod, kjer smo se vozili. Vse hvale vredno obeležje spomina. Naj omeni še vzporedne avtoceste s pet ali šest cestišči, ki so povsem polne prometa.

Ustavimo se v washingtonski baziliki Brezmadežnega spočetja. Cerkev ima prekrasne mozaike in tudi kapelo Brezjanske Marije

pomagaj, kjer smo imeli sveto mašo. To je naša slovenska kapela, ki je bila posvečena 15. avgusta 1971. Posvetila sta jo Maksimilijan Držečnik iz Maribora in Janez Jenko iz Kopra. Na stranskih stenah so izpisani stavki Cankarja, Slomška in Barage, ki se glasi: »Vse kar si želim je to, da sem tam, kjer Bog hoče, da sem« (slovenski prevod).

Po maši je sledilo naše pozno kosilo. Šofer Greg je zelo iznajdljiv saj mu je v bližini uspelo najti restavracijo Golden Corall oziroma »basalnico« kot smo jo poimenovali. Populacija gostov v teh samopostrežnih restavracijah je različna. Zelo veliko je črncev s svojimi družinami (veliko otrok). Največ je žensk, ki so zelo debele, saj so nekatere sedele na dveh stolih. Po kosilu se vračamo v Washington DC, glavno mesto ZDA. Mesto leži na samostojnem področju Columbia, District of Columbia (DC), ki ne pripada nobeni zvezni državi. Se pa to območje ne šteje za zvezno državo. Stolpnice so tu nekoliko nižje kot v New Yorku, saj velja pravilo, da v Washing-

tonu ne sme biti nobena zgradba višja od Washingtonovega obeliska, ki mu pravijo tudi zobotrebec (ozek in visok).

Sledi avtobusni ogled mesta. Vozimo po zelo široki ulici, kjer so razne ambasade, med njimi tudi slovenska. Pred nami se odpre pogled na zvezni kongres. Stavba in njena okolica je zelo prepoznavna, saj jo velikokrat vidimo na TV. Zavzema ogromno površino, kar dokazuje, da Američani res nimajo problema s površinami, saj je vse zelo obsežno. Na obsežnem travniku med zveznim kongresom in Lincolnovim spomenikom, ki se imenuje tudi Središčni park, je vedno zelo veliko ljudi in je včasih zbirališče tudi več 100.000 državljanov. Tu je tudi zid – zelo, zelo dolg in visok – z imeni padlih ameriških vojakov v Vietnamu (pretresljivo!). Vozimo mimo zveznega arhiva, sodišča in Bele hiše, ki jo v tem času prenavljajo, tako notranjost kot tudi okolico. Da je na tem področju veliko policistov, ni potrebno posebej poudarjati. Prevozimo reko Potomac in že smo v Zahodni

Virginiji. Meja poteka po sredini reke. Peš se odpravimo na vojaško pokopališče Arlington. Nepregledno število belih križev s ploščico in imenom padlega vojaka. Spreleti me misel: »Kot bi gledala narcise na naši Golici. Toliko je teh belih križev.« Zaustavimo se pri grobu Johna Kennedyja, ki je tlakovan in na njem vedno gori ogenj. Grob s tablicami John Fr. Kennedy (1917-1963), Jacqueline Kennedy Onassis (1929-1994), Patrick Kennedy (7. 8. 1963 - 9. 8. 1963) bo večer spomin na ubitega ameriškega predsednika.

Nekoliko nižje, v travi z majhno marmornato tablico in imenom, sta še dva belo pobarvana križa bratov, Boba in Edwarda Kennedyja. Zelo preprosto urejeno in spoštljivo. Nekoliko višje je grobnica neznanega junaka. Tam smo bili ravno ob menjavi straže. Vse je potekalo točno in natančno, kot se za tak kraj spodobi.

Pod arlingtonskim pokopališčem, ob Pentagonu, je spomenik osvojitvi japonskega otoka Iwo Jime. Strateški vulkanski japonski otok sredi Pacifika, ki je oddaljen 1.200 km od Tokia, kjer je padlo 6.000 ameriških in 21.000 japonskih vojakov. Pravi nesmisel 2. svetovne vojne. Do leta 1968 je bil otok pod ameriško upravo, nato vrnjen Japonski.

Zapuščamo prestolnico ZDA in smo na poti v naš hotel Days Inn. Danes smo bili v zveznih državah Maryland, District of Columbia in Virginija. Prevozili smo 120 km.

20. 9. 2011 (torek)

Današnji načrt: Pittsburgh z vmesnimi postanki v SNPJ

Jutranji odhod iz hotela Days Inn – Washington DC, kjer smo prespali v zelo lepih sobah in udobnih posteljah.

Začelo je deževati. Ne moti nas, saj smo v avtobusu in pred nami je dolga pot, približno 600 km, iz Washingtona DC v Pittsburgh. Prvi postanek je v kraju Johnstown, kjer so slovenski frančiškani uspeli obdržati svojo »postojanko«, ki je sicer v lasti Jeruzalema.

To je največja kustodija Jeruzalema v ZDA. V notranjosti samostana je predstavljena celotna sveta dežela – prava kateheza dogajanja (od Nazareta naprej, Betlehem, Kalvarija, Božji grob ...). To je pravi Jeruzalem tu, v ZDA. V zelo lepi samostanski cerkvi smo imeli sveto mašo.

Nadaljujemo vožnjo preko Virginije, mimo področja, kjer so mormoni. Ti so v ZDA zelo razširjeni. 1/10 svojega premoženja dajejo v skupnost. Imajo prikrito mnogoženstvo.

Med te Slovence, ki so nas bili zelo veseli, smo prinesli veliko iskrene dobre volje in veselja. Slovo je bilo kar težko. Zvoki harmonike so nas spremljali do avtobusa. Oni so igrali in igrali, ko smo že bili na svojih sedežih. Zdelo se je, da nas težko zapuščajo. Utrujeni od današnje dolge vožnje smo v kraju Crafton, predmestju Pittsburgha, v motelu 6, kar hitro zaspali.

Okrog 15h smo v kraju Mc Murray, predmestju Pittsburgha, pri slovenski družini Košir (prihajajo iz okolice Idrije). Pripravili so nam odlično dobrodošlico s hrano in pijačo. Tu smo videli prvi zelenjavni vrt v ZDA. Razumljivo, saj smo vendar pri slovenski družini! Sledi avtobusni ogled kraja z razlago našega gostitelja. Presenečeni smo nad urejenostjo kraja z ogromno zelenih površin in drevja. Pri gradnji hiše imajo celo predpis, kako mora biti urejena okolica (pravi hortikulturni načrt), kar nadzira strokovna oseba. Ogledujemo si hiše višjega cenovnega razreda, od 1 mio USD naprej. To je soreska bogatejših meščanov. Skupini se pridruži rojakinja Vida Košir, ki nas bo spremljala in prevzela vodstvo po Pittsburghu. Predstavila nam bo življenje Slovencev v Ameriki.

Sledi večerja v bližnji restavraciji, nato pa v kraj Strabane, kjer je stara enota SNPJ (Slovenska narodna podporna jednota). Tu nas pričakajo mnogi Slovenci, družina Valenčič s harmonikašema, ki sta sestavni del njihovega orkestra »Snežnik«. Valenčiči izhajajo iz Pivke. Tu živi že njihova četrta generacija. Na slovenski jezik niso pozabili. Vsi skupaj smo zapeli in zaplesali ob zvokih slovenskih melodij.

21. 9. 2011 (sreda)

Današnji načrt: Pittsburgh in njegova okolica, ogled dveh enot SNPJ in vožnja proti Clevelandu

Po zgodnjem zajtrku ob 8.30 odhod iz Craftona proti Pittsburghu. Vreme je kristalno jasno in sončno. Ustavimo se v Imperialu, to je nova centrala SNPJ, ki povezuje vse ostale SNPJ klube v ZDA. Zgradba je nova in lepo urejena. Po stenah v avli so velike slike najbolj znanih slovenskih turističnih krajev. Vse je prijetno in domače. Še bolj navdušujoča je okolica zgradbe, ki je polna cvetja in drevja. Zunaj ograje je gozd iglavcev (prevladuje srebrna smreka), kar v tem dopoldanskem sončnem dnevu daje celotnemu področju poseben čar.

Ob razlagi predsednika SNPJ spoznamo organiziranost Slovencev v ZDA. Slovo je bilo prisrčno, mi pa nadaljujemo pot proti Pittsburghu. Besedo prevzame naša rojakinja Vida, ki okolico kot tudi sam Pittsburgh zelo dobro pozna. Zanimiva je zgodovina SNPJ, ki je nastala že leta 1904 v Chicagu, kjer je bilo nekoč veliko Slovencev. Glavni namen SNPJ je bila pomoč družinam, ki so ostale brez

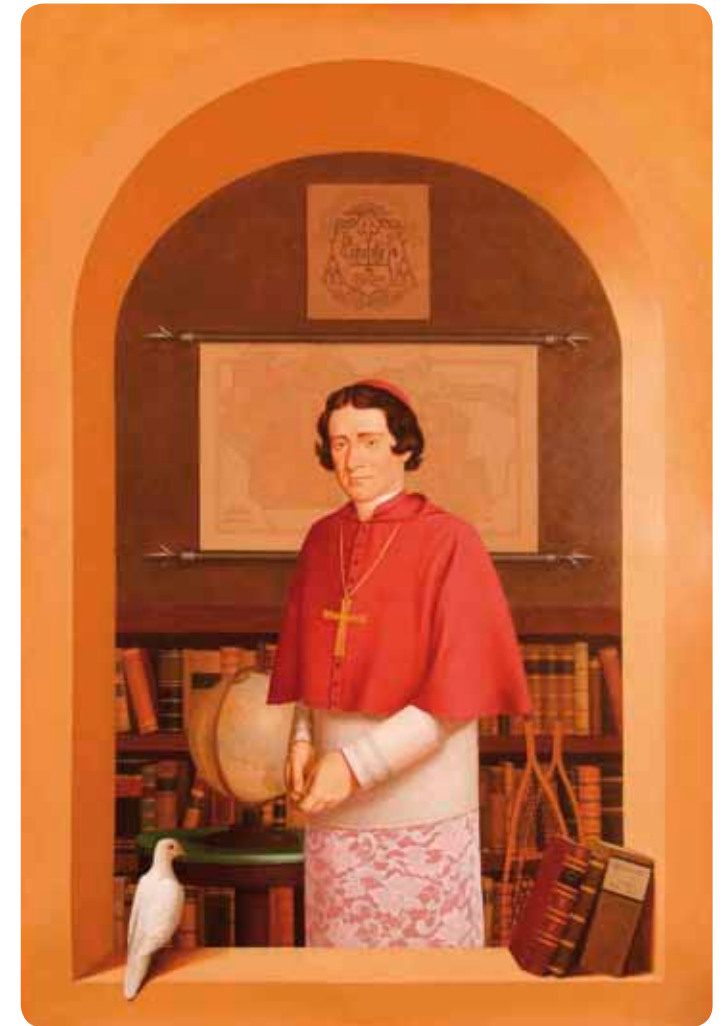
očeta (poškodbe). Danes so organizirani v klubih (lodgih). V celotnih ZDA jih je preko 200, včasih pa je bilo to število štirikrat večje. Tudi članstvo se je zelo zmanjšalo. Od števila 70.000 članov po 2. svetovni vojni jih je danes še 40.000. Vsak klub ima svojega predsednika. SNPJ je tudi lastnik prostorov, kjer deluje. Imajo svoj sklad za štipendiranje tistih, ki so finančno šibki. Izdajajo svoj časopis Prosveta, ki ima naklado 15.000 izvodov (prej pa 70.000). Naša rojakinja Vida ima v tem časopisu svojo stran in vedno poskrbi, da je članstvo seznanjeno z dogodki v Sloveniji (politika je izključena). Kot zanimivost naj navedem nekaj družabnega življenja, saj vsako leto volijo mis SNPJ iz vseh klubov po ZDA. Izbranka potuje po celotnih ZDA. Letos je bila izbrana 53. miss, kar pomeni, da je to že dolga tradicija.

Tu živeči ljudje se veliko selijo. Gredo tja, kjer dobijo zaposlitev, kar pomeni, da se mestni predeli premakejejo. Ljudi ni, cerkve se zapirajo. Velja pravilo, da se moraš v življenju vsaj petkrat seliti, zato so njihove hiše take, kot so, le za eno generacijo. Če v trgovini ukradeš vrednost za 1 USD, ti grozi od 5-10 let zapora. Veljajo popolnoma drugačni standardi poštenosti kot pri nas. S poslušanjem Vide se zdi pot krajša in že smo v Pittsburghu.

Vzpne se na hrib Washington, od koder je krasen razgled na samo mesto. Vidimo sotočje dveh rek,

Monongahela, ki priteka iz jugovzhoda in Alegheny iz Velikih jezer na severovzhodu. Center mesta se razteza med obema rekama. Reki se združita in zlivata v veletok Ohio River, ta pa v reko Mississippi in naprej v Atlantski ocean.

Sledi avtobusni ogled mesta, ki mu pravijo tudi mesto mostov. Mesto je enkratno, čisto in zeleno, od kar v njem spet sije sonce brez železarskih saj in rje (ukinitev črne industrije). Pittsburgh je imel včasih 2 milijona prebivalcev, danes jih šteje polovico manj. V mestu

je več univerz, največja je Carnegie Mellon, ki je bila ustanovljena leta 1787. Univerza sodeluje tudi z ljubljansko. V njenih prostorih je tudi muzej z okostjem dinosavra. V kleti stolpnice, kjer stanujejo študentje, so sobe, ki predstavljajo vse države sveta, tudi Slovenijo. Študentje si morajo ob vselitvi v dom s seboj pripeljati tudi opremo (posteljo, omaro ...). Poleg študentske stolpnice je katedrala svetega Pavla, zgrajena leta 1906.

Sprehodimo se po The King Garden Parku, ki je pred sotočjem obeh omenjenih rek. 4. julij je dan neodvisnosti v ZDA. Veliko praznovanje je prav tu, v tem parku, kjer se zbere do pol milijona ljudi. Višek slavlja je ognjemet na čolnih, ki traja najmanj 40 minut.

Iz Pittsburgha takoj čez mejo v Ohio. Vozimo po sami ravnini. Opazujemo ogromna

kmetijska polja, zasejana s koruzo in sojo, ki pravkar zori. Po nekaj urah vožnje po tem kmetijskem predelu, kjer se vrstijo številne farme, smo spet v Pensilvaniji. Obiščemo rekreacijski center SNPJ, ki obsega 250 ha površine. To je pravo letovišče Slovencev s počitniškimi hišami, igrišči in krasnim parkom. Na vhodu v zgradbo je plošča z datumom otvoritve 12. 5. 2001. V avli so razstavljene slike 30 misic iz posameznih klubov SNPJ. V notranjosti je bogat muzej, ki predstavlja Slovenijo po regijah: primorske oljke in morje, notranjske polhovke, kurenti, slovenske butare, planšarstvo – Velika Planina, dolenska narodna noša s kmetijskim orodjem, stare harmonike, suha roba iz Ribnice, lectova srca, gorenjska regija s Kamnikom, Bohinjem, Radovljico ... Razstavljena je poročna obleka

Antona in Josepine Zaman iz leta 1912 in žganjekuha iz leta 1897.

Postregli so nam z domačo hrano in dobre volje se odpeljemo proti Clevelandu, mestu, ki leži ob obali najjužnejšega jezera Erie. Vozimo med nepreglednimi polji soje, koruze in sončnic. Povsod samo polje, polje in farme.

Ob 17h smo že v Clevelandu, ki je bil pred 100 in več leti ameriška Ljubljana. Desettisoči Slovencev so imeli Cleveland in okolico za svoj dom v zadnjih 120 letih. Asimilacija pa je v drugem in tretjem rodu žal hitrejša in temeljitejša. Vseeno bodimo ponosni na to, kar so slovenski izseljenci dosegli s svojim znanjem in pridnostjo.

Ob 18h smo pri maši v slovenski cerkvi Marije vnebovzete. Ustanovljena je bila leta 1905. Sedanji župnik Janez Komše izhaja z Iga in je tu kot duhovnik že 24 let. Ta fara je bila včasih v celoti slovenska. Največ priseljencev je iz Primorske in Notranjske. Vsi so govorili samo slovensko, danes pa so npr. Ulico svete Klare, kjer je cerkev svetega Vida, že zavzeli črnici. Vsak dan je v cerkvi Marije vnebovzete sveta maša. Ob nedeljah so maše zelo obiskane, saj pridejo Slovenci tudi iz bolj oddaljene okolice. Ljudje imajo zelo močno vero, ki jih povezuje.

V župnišču so tudi prostori za kulturna in druga srečanja. Vse je lepo urejeno. Pripravili so nam zakusko z domačim pecivom in sladico. Nekateri so se srečali s tu živečimi znanci ali sorodniki. Sledi avtobusni ogled Clevelanda in večerja v Dubrovnik Garden Restaurant (hrvaški center). Hrana je bila odlična, taka kot jo poznamo doma. Igral nam je harmonikaš, po rodu iz Prekmurja. Ob zvokih harmonike in naših narodnih pesmi smo se počutili, kot da smo v Sloveniji. Sledi vožnja v naš hotel Wyndham, kjer prespimo v lepih in razkošnih sobah. Prevozili smo 150 km.

24. 9. 2011 (sobota)

Današnji načrt: iz Gaylorda po poteh škofa Barage iz prvega obdobja njegovega misijonarjenja med Indijanci

Začelo je deževati. Odhod iz hotela ob 8h in ogled stolnice Sv. Marije v Gaylordu. Stopamo v Baragovo deželo. Vožnja ob Michiganskem jezeru skozi gozd iglavcev in mimo majhnih, nizkih hišic proti severu države Michigan do Indian River, kjer je velik indijanski križ imenovan Cross in the Woods Shrine – Križ v gozdu. Pozdravi nas velik transparent z Baragovo sliko in napisom: »Welcome to Baraga days«.

Hodimo po tlakovani poti, po ploščicah, kjer je napisanih veliko slovenskih priimkov in imen, ki so darovali za postavitve križa in ureditev okolice, ki je pravi park s kipi sv. Frančiška in Svete družine. Tu je tudi lepa in

zelo velika frančiškanska cerkev, ki nosi letnico 29. 6. 1997. To je indijanska cerkev, v kateri je tudi nova, velika slika škofa Barage. Smo v indijanski škofiji, ki je organizator letošnjih Baragovih dni.

Pot nadaljujemo skozi gozd do manjše, indijanske stare cerkve Svetega Ignacija v starem vaškem centru. Okrog cerkve sta dve indijanski pokopališči z belimi križi. Za cerkev in okolico, ki se ureja, skrbita zakonca, ki sta nam razkazala tudi pomožne prostore, take, kot so bili v Baragovih dneh.

Vse to področje in obala je nekoč imelo ime Abre Croche – Krivo drevo. Dejansko je bilo tu takšno drevo, pod katerim so se na zborovanjih zbirali Otavani, ki so se tu naselili okrog leta 1740. To je bilo prvo delovno mesto Barage, ko je začel samostojno delovati. Poln energije, močne volje in vere je zaoral v svojo misijonsko ledino. V ta kraj ga je poslal škof iz Cincinnatija leta 1831. V Krivem drevesu je bil sedež Baragove župnije, kjer je bil tudi on sam najbolj srečen in na višku svojih moči, star 34 let. Veliko je krščeval otroke, odrasle, posebno pa spreobrnjence. Pred krstom so mu morali izročiti ves svoj poganski pribor, ki ga je pred cerkvijo sežgal, da je veter odnašal tiste poganske saje v sonce in v vode

Michiganskega jezera. Krstil je 461 Otavanov. Zagrizeno se je učil otavske indijanščine: »Otavani morajo dobiti svoj molitvenik,« je bil trdno odločen v trenutku, ko je stopil iz čolna v Krivo drevo. Že leta 1832 je Baraga v Detroitu izdal prvi otavanski molitvenik, in sicer Otava Anamie Misinaigan. Tega kraja danes ni več. Francoski jezuiti so morali nemočno gledati, kako je mlada skupnost spreobrnjenec v Krivem drevesu tonila v angleškem rumu in lenobi. Bil je spopad med

Francijo in Anglijo za posest Kanade. Ni šlo več za evangelij, ampak za kože in rude.

Kako srečen je bil Baraga tu, v Krivem drevesu, spoznamo iz pisem sestri Amaliji, ko pravi: »Kadar dežuje, moram pogrniti plašč čez mizo, na kateri imam knjige in pisanje, da se mi ne zmoči. Nad posteljo odprem dežnik, sam pa se stisnem, kolikor se da, v kotiček svoje izbice, kjer najmanj kaplja.« To ni sreča pustolovca, ampak izključno sreča apostola.

Ko to pišem, je december – adventni čas. Kakšna je bila prva Baragova zima tu v Krivem drevesu? Strupeno mrzla in zasnežena. Lahko bi ga bila, kot sina sončne Dolenjske, travmatizirala. Vaščani so odhajali ribarit proti jugu, kjer so bile zime manj divje in zameti manjši. Mraz in led, toda dobri Indijanci, ki so mu z ganljivo skrbnostjo pred hišico nanosili veliko skladovnico drv. Železna peč je gorela noč in dan, toda že korak stran je voda zmrznila.

Se je Baragi kdaj stožilo vsaj po Božiču v rodni Sloveniji? Ne, na sveti večer je bil tako ganljivo zdelan, da ni bilo časa za spomine. Ves večer je prihajala skupina za skupino, mu dajala roko, izrekala voščilo in pokleknila, da jih je blagoslovil. Kako čudovita stvar, da pride k njemu tri dni hoda daleč spreobrnjenec iz

drugega roda Indijancev in ga vabi k svojim poganskim rojakom, ki si želijo misijonarja ... V pismih sestri Ameliji se podpiše: »Tvoj presrečni brat«. Besede domotožje ni bilo v Baragovem bivanjskem slovarju. Tu, v Krivem drevesu, pod njegovo srečno krošnjo je ostal dve leti in tri mesece. Videl je rasti Besedo in jablane, ki jih je sam posadil.

Lepa ovinkasta cesta nas ob obali pelje proti severovzhodu, v Cross Village, to je indijanska Križna vas. Sledi ogled cerkve Srca Jezusovega in muzeja škofa Barage s posebno sobo, ki je posvečena samo njemu. Tu so razni njegovi predmeti, knjige, molitvenik, slike. V muzeju so tudi predmeti, ki so jih uporabljali Indijanci na polju, v kuhinji in sploh v vsakdanjem življenju. Križna vas doseže največji razcvet leta 1905, nato začne propadati, tudi zaradi pijače. Danes živi v vasi okoli 100 Indijancev, od tega je še 20 avtohtonih.

Približno 20 km nižje ob obali pridemo v Harbour Springs – Pristaniške studence. To je nedaleč stran od bivše Baragove župnije Krivo Drevo. Župnija Harbour Springs je zdaj

naslednica Baragove župnije.

V cerkvi Jezusovega detinstva (na glavnem oltarju je Langusova slika iz Jezusovega otroštva) imamo ob 18.30 otvoritev Baragovih dni s slovesno mašo v slovenskem jeziku. Mašo vodi nadškof Uran. Somašujejo vsi prisotni slovenski duhovniki. Po maši sledi skupna večerja z zabavo. Srečamo se z ostalimi Slovenci, ki so prišli iz Slovenije, kot tudi s Slovenci iz ZDA. Pod vodstvom g. Urana zapojemo nekaj lepih slovenskih pesmi v veliko zadovoljstvo ameriških Slovencev.

Sledi povratek v kraj Alanson Village, prav na severu Michigana, v naš hotel, ki nosi ime Crooked River Lodge (Koča pri zvijugani reki). Vse je leseno, v pravem indijanskem slogu. Hotel ima lepo urejene sobe z udobnimi posteljami in bazen s toplo vodo, v katerem smo nekateri zaplavali. Danes smo prevozili 200 km. Jutri je nov dan in novi kilometri.

(se nadaljuje)

Zapisala: Silvana Čeh Vitežnik, Solkan

Stara in nova zaveza v Anatoliji, 10 dni

Posebna ponudba za Društvo prijateljev Svete dežele

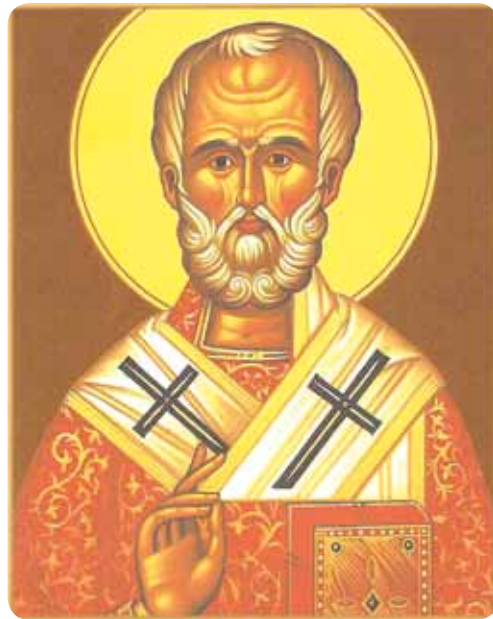
Hoteli 3* ali 4*, nočitev/zajtrk/večerja/razno, 30-44 oseb

Odhod 2012: 16. september oziroma po dogovoru

Slog: Turistično potovanje, celostno potovanje

1. dan LJUBLJANA – CARIGRAD - ŠANLIURFA. Zbor na ljubljanskem letališču ob 13.00 in polet preko Istanbula do Šanliurfe v vzhodni Turčiji. Po prihodu prevoz do hotela, namestitev in nočitev. (letalo)

2. dan ŠANLIURFA – HARRAN – ANTAKYA. Zajtrk. Med tobačnimi in bombažnimi polji se peljemo proti Harranu. Harran je biblično mesto Jakoba in Rahele (obiščemo njun vodnjak). Mesto, od koder je Abraham krenil v obljubljeni deželo, danes slovi po hiškah v obliki čebeljih panjev. Obiščemo prizorišče prve univerze na svetu, postanemo v čebelji hiški in si privoščimo tradicionalno kosilo pri klenem Hasanu (je bil tak tudi Abraham?). Si predstavljate, da si v čebelji hiški privoščimo sveto mašo? V vasici veje duh starosti in nekega davnega, izgubljenega ali morda prihajajočega časa? Siesta na vožnji v Šanliurfo. Šanliurfa, v antiki imenovana Edessa, je po muslimanski tradiciji mesto prerokov in eno najbolj svetih mest v Turčiji.

Sprehod do svetega kompleksa z bazeni, kjer obiščemo rojstno jamo preroka Abrahama in se sprehodimo po osvežilnem zelenju. Po želji se lahko vzpnemo na Nimrodovo citadelo s čudovitim razgledom na mesto. V prostem času se je najlepše izgubiti v čudoviti tržnici, labirintu srednjeveških hanov in karanskih dvorcev, ki je ena najlepših na Bližnjem vzhodu. Že drvimo po gornji Mezopotamiji, še zadnjič prečkamo reko Evfrat in se po čudoviti svetopisemski pokrajini peljemo proti Antakiji, nekdanji Antiohiji. Prihod v hotel. Nočitev. (H, ZK)

3. dan ANTAKYA – ADANA. Zajtrk. V nekdanji Antiohiji obiščemo cerkev sv. Petra, prvo katedralo na svetu. V središču mesta nas čaka čudovit muzej poznorimskih in zgodnjebizantinskih mozaikov. Obiščemo Selevkio

Peiro, nekdanje пристanišče vele mestne Antiohije, in se poklonimo spominu na sv. Pavla. Vožnja po Pavlovih poteh čez Sirska vrata proti rodovitni dolini Čukorova do Adane. Prihod v hotel, večerja in nočitev. (H, ZV)

4. dan ADANA – TARZ – KAPADOKIJA. Zgodnji zajtrk, saj v sončnem vzhodu že drvimo vse do Tarza. Tarz je rojstno mesto sv. Pavla. Obiščemo vodnjak in se z mašo v lokalni cerkvi poklonimo spominu na sv. Pavla. Potem preko modernih čudežev Turčije (Mersin) skozi Kilikijska vrata vstopimo na osrednjo anatolsko planoto, do čudovite dežele Kapadokije. Na poti obiščemo čudovito ohranjen v skalo vklesan samostan "Staro srebro", v Derinkuyu pa raziščemo podzemno mesto, v katerih so se skrivali kristjani v času vpadov Arabcev ter v njih živeli tudi do pol

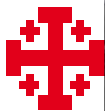

leta in več. Prihod v pravljico deželo Kapadokijo, zibel krščanskega meništvja in eno pomembnejših krščanskih dežel. Prihod v hotel. Namestitev. Večerja. Nočitev. Po želji (za doplačilo 45 EUR) lahko obiščete folklorno predstavo s trebušnimi in derviški plesi. Priporočamo! (H*, ZV)

5. dan KAPADOKIJA. Zajtrk. Jutranja maša med neverjetnimi oblikami pravljice doline ... Sledi sprehod po neverjetni pokrajini do vasice Čavušin ter pod »gobjimi« dežniki doline Pašabar. Obiščemo v skalo vklesane cerkve in samostane zgodnjega krščanstva, vstopimo v svet turških preprog in keramike, se povzpemo na naravno trdnjavo Uchisar, kjer se pod nami razprostire pravljica dežela. Dan je poln lepih sprehodov in čudovitih doživetij. Večerni prihod v hotel, večerja in nočitev. (H*, ZV)

6. dan KAPADOKIJA - KONYA - EGIRDİR – KOLOSE - PAMUKKALE. Zgodnji zajtrk. Še v trdi temi drvimo po osrednji anatolski planoti proti Konyi. V nekdanjem Iconiumu obudimo spomin na sv. Pavla. V Egirdirju se sprehodimo po otočku sredi višinskega jezera in morda kupimo kaj vrtničnega olja, po katerem je kraj poznan. Na poti do Pamukkal postanemo ob skromnih ostankih Kolose, kjer je Pavel oznanjal Kristusa kot glavo vesoljstva in glavo Cerkve (Kol 1-3). Dolg dan vožnje kronamo z večernim prihodom v hotel in večerjo. Nočitev. (H*, ZV)

7. dan PAMUKKALE – HIERAPOLIS – LAODIKEJA – FILADELFIJA – SARDE – KUŠADASI. Zajtrk. Obiščemo starodavno mesto mrtvih Hierapolis, kjer je deloval škof Papija (+120), učenec apostola Janeza in sodobnik sv. Polikarpa; obiščemo ruševine

cerkve diakona Filipa z največjo nekropolo na anatolskih tleh. Gotovo pa nam prija sprehod ob belih ponvicah iz sige, naravnem čudu, zaradi katerega se sem stekajo milijoni turistov z vsega sveta. Pa še nekaj je tu – možnost kopanja v šampanjski vodi Kleopatrinega bazena! Pot nadaljujemo do Laodikeje, kjer bomo prisluhnili Janezovemu sporočilu tej cerkvi: »Glej, stojim pri vratih in trkam« (Raz 3,14-22). Med ostanki cerkve sv. Filipa bomo obhajali sv. mašo. Potem se odpravimo po rodovitni vinorodni pokrajini do mesta Alašehir, nekdanje Janezove Filadelfije, ki nosi sporočilo: »Pred tabo sem na stežaj odprla vrata, ki jih nihče ne bo mogel zapreti« (Raz 3,8). Pot nadaljujemo proti Sardi, ki ji videc Janez namenja opozorilo: »Zbudi se in okrepi, kar je še ostalo in je na tem, da umre, saj nisem našel, da bi bila tvoja dela dopolnjena pred mojim Bogom« (Raz 3,2). Vožnja v Kušadasi, namestitev, večerja in nočitev. (H*, ZV)

8. dan KUŠADASI - izlet do CERKVE SV. MARIJE - EFEZ – SELDŽUK – MILET. Zajtrk. Dan začnemo s sv. mašo ob Marijini hiši (Meryemana) nad Efezom. Nato ogled antične Efeza, osrednje postojanke na Pavlovem tretjem misijonskem potovanju med letoma 53 in 56 (Apd 18,23-21,16). Med sedmimi cerkvami iz Janezovega Razodetja zavzema Efez prvo mesto (Raz 1,11; 2,1). Efez je bil od l. 133 pr. Kr. glavno mesto rimske province Azije z veličastnimi knjižnicami, kopaljši, trgi,

templji, šolami ... Ustavimo se na ruševinah najstarejše Mariji posvečene cerkve, kjer je bil l. 431 tretji vesoljni cerkveni zbor, ki razglasi Marijino božje materinstvo. V mestu Seldžuk obiščemo ostanke cerkve sv. Janeza, kjer naj bi bil tudi pokopan. Vožnja po dolini reke Meander do jonskega Mileta, kjer je imel Pavel govor efeškim starešinam. Vrnitev v Kušadasi, večerja in nočitev. (H*, ZV)

9. dan KUŠADASI – SMIRNA - PERGAMON – BANDIRMA – ISTANBUL. Zgodnji zajtrk. Vožnja mimo Izmirja, antične Smirne, ki je sprejelo oznanilo: »Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec življenja« (Raz 2,10). Vožnja do Bergame. Visoko nad mestom Bergama si ogledamo antični Pergamon, sedež Janezove skupnosti, kjer so se razpasla malikovanja in krivoverstva (Raz 2,12-17). Ogledamo si Atalovo akropolo (sv. maša) ter zdravilišče Asklepion, kjer je včasih zdravil Galen. Vožnja do Bandirme ob Marmornem morju, kjer se vkrcamo na orjaški gliser in si privoščimo 2-urno vožnjo do Istanbula. Še vožnja do hotela, namestitev in prost večer. (H, Z)

10. dan ISTANBUL – LJUBLJANA. Prosto do odhoda na letališče. Polet ob 12.25 uri in prihod ob 13.45 uri. Konec potovanja.

Cena na osebo dvoposteljni sobi: 1080 EUR. (p. p. za skupino p. Petra).

Cena (najmanj 40 udeležencev) vključuje: letalski prevoz Ljubljana – Carigrad – Ljubljana, notranji let, letališke in varnostne pristojbine (110 EUR), nočitve v hotelih 3*– 4*, prehrana po programu, vsi ogledi po programu z vstopninami, slovenskim in lokalnim vodnikom, pomoč pri organizaciji molitev, vse prevoze in ogleds s klimatiziranim avtobusom, dodatno zdravstveno zavarovanje Coris, stroške organizacije in priprave potovanja.

Doplačila po želji: odstopnina v primeru višje sile 5 % vrednosti potovanja, doplačilo za enoposteljno sobo 130 EUR, priporočljive napitnine 35 EUR.

Doplačilo po želji na kraju samem: turški večer s trebušnim plesom v Kapadokiji 45 EUR na osebo (brez večerje 30 EUR) vključuje folklorni program, večerjo in neomejeno količino pijače – je bogato doživetje, kjer se lahko vključite in poizkusite zaplesati tradicionalne anatolske plese, potem pa se zavrtite tudi ob modernejši turški in mednarodni glasbi.

Popusti: za otroke 2-12 let na dodatnem ležišču 20 %, na osnovnem ležišču 10 %.

Prijave in plačila: Izpolnjeno prijavnico dostavite do 10. maja 2012 oz. do zapolnitve prostih mest na naslov:

Agencija Oskar, d.o.o.,
Gregoričeva ulica 38, 4000 Kranj

E-mail: info@agencija-oskar.si

Tel: 04/2014-338

Fax: 04/2014-331

Plačilni pogoji in drugi podatki so navedeni na prijavnici.

DRUGI PODATKI:

VIZE: Slovenci vize ne potrebujemo, potrebujemo pa vsaj 6 mesecev veljaven potni list.

ZDRAVJE: obveznih cepljenj ni.

Splošni pogoji poslovanja Agencije Oskar, d.o.o. so sestavni del programov in so kot posebna tiskana priloga na voljo na vseh prodajnih mestih OTC. Z vplačilom akontacije potnik potrdi, da je z njimi seznanjen in jih v celoti sprejema.

PRIPRAVA POTOVANJA: 2. 4. 2012

ORGANIZATOR POTOVANJA:

Agencija Oskar

LEGENDA za vrsto storitev in namestitev:

Z – zajtrk, K – kosilo, V – večerja

H – nočitev v hotelu 1/2/3 zvezdice

H* – nočitev v hotelu 4 zvezdice

H** – nočitev v hotelu 5 zvezdic

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI

Tržaška 85, SLO - 1000 Ljubljana,

REPUBLIKA SLOVENIJA

Tel.: +386 (0)1.24.44.250,

Fax.: +386 (0)1.24.44.251;

GSM: 041.669.134

<http://www.sveta-dezela.si>

e-mail: komisariat@rkc.si

TRR: 05100-8010149684

ID.DDV: SI67460607 (davčni zavezanec)

Naše knjige

Novi **MANJŠI MARIJIN OFICIJ** po Franciškovo

Po vzoru latinskega brevirja so že v srednjem veku nastali mali oficiji tako v latinskem kot v drugih jezikih. Po njih so segali tako redovniki in kleriki kot tudi pobožni laiki, saj so bili precej enostavnejši od brevirja. Večinoma so bili posvečeni na čast Mariji. Ker je po 2. vatikanskem koncilu brevir postal dostopnejši zaradi prevodov v domače jezike, so ti molitveniki skoraj zamrli. Kar vam nudimo tukaj, ni tisti pravi mali oficij, zato smo ga poimenovali manjši Marijin oficij. Narejen je kot dopolnilo majniške pobožnosti, čeprav se ga da moliti tudi v drugih mesecih. Pri molitvi se prepleta ljudska pesem s psalmom, Franciškovo besedilo s starodavnim vzhodnim Akatistom, litanije s Svetim pismom, vse teče v dveh krogih, tedenskem in mesečnem, namesto podobic pa je v knjigi cela vrsta marijanskih slik.

Frančiškove drobtinice – 2

Format: **10,5 x 15,5 cm, broširano;**

Obseg: **144 strani**

Cena: **6,00 €** (v maju 2012 5 €, za bralce Brata Franciška v **maju 2012** samo **4,00 €**)

Christian Gostečnik **GOVORICA TELESA V PSIHOANALIZI**

Humanistične vede se soočajo s temami o govorici človeškega telesa in z njim povezanim religioznim izkustvom, saj telo najgloblje čuti sakralnost in celo Boga samega. Relacijska teorija v tem pogledu prinaša radikalen preobrat od klasične analize (ki je v religiji videla nevrozo), saj zanjo odnos z Bogom predstavlja nekaj temeljnega, kar vzpostavlja človekovo osebo.

Format: **14 x 20,5 cm, trda vezava;**

Obseg: **424 strani**

Cena: **18,00 €** (za bralce Brata Franciška v **maju 2012** z **10% pustom**)

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Francišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>